KOMMUNISTI

№ 17 Joulukuun 25 p:nä № 17

SISÄLTÖ:

1 9 3 3
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 17 (125) JOULUKUUN 25 p. 1933

Seitsemästoista puoluekokous

TÄRKEÄ maailman historiallinen merkkitapaus on ensi tammik. 25 p:nä kokoontuva NKP(b):n XVII puoluekokous.

Puolueellamme on ollut useita historiallisen merkityksen omaavia edustajakokouksia. XVII puoluekokous tulee olemaan eräs huomattavimpia niistä. Varmistuakseen siitä on vain huomioitava ne jättiläismäiset voitot, mitä puolueemme on saavuttanut XVI puoluekokouksen jälkeisellä ajalla, ja ne suuremmoiset tehtävät, mitkä sillä on suoritettavanaan tällä hetkellä.

V. 1918 kirjoitti Lenin:

"Joko tuhoutua tai saavuttaa etumaiset maat ja sivuuttaa ne myöskin taloudellisesti. Joko tuhoutua tai kaikilla keinoilla pyrkiä eteenpäin. Näin asettaa kysymyksen historia."

XVI puoluekokoukseen mennessä puolue oli jo saavuttanut tämän Leninin määrittelemän tehtävän toteuttamisessa suuria tuloksia, jotka tov. Stalin puoluekokoukselle tekemässään poliittisessa toimintaselostuksessa loistavasti eritteli. Mutta kuitenkin maamme oli vielä silloin etupäässä agraarimaa, taloudellis-teknillisesti takapajuinen maa. Tov. Stalin nimenomaan varoitti tovereita tekemästä virheellisiä johtopäätöksiä teollisen kehityksemme tasosta. "Teollisuuden kehitystasoon nähden", sanoi hän, "olemme hitosti *jääneet jälelle* etumaisista kapitalistimaista."

Sen jälkeen meillä on tapahtunut valtava vallankumous elämän kaikilla aloilla. Olemme voitokkaasti toteuttaneet puolueen asettamaa historiallista tunnusta: "Viimeistään kymmenessä vuodessa on meidän taloudellis-teknillisessä suhteessa saavutettava ja sivuutettava etumaiset kapitalistiset maat." Teollisuuden ja varsinkin raskaan teollisuuden eri aloilla, metallurgian, sähkön, kemiallisen teollisuuden j.n.e. aloilla olemme rakentaneet jättiläislaitoksia, joista useat kuuluvat maailman suurinten joukkoon ja ovat paljon edellä Euroopan tekniikasta. Konerakennusteollisuutemme on tuotantonsa yleismäärään nähden kohonnut toiselle tilalle maailmassa. Ja maatalouskoneteollisuutemme on sekä yleiseen tuotemääräänsä että teknilliseen tasoonsa nähden vallannut itselleen *ensimäisen tilan maailmassa*. Tällä alalla on siis jo toteutunut tunnus "saavuttaa ja sivuuttaa", samalla kun Neuvostoliitto yleensäkin on astunut kehittyneiden teollisuusmaiden riveihin. Maamme on "muuttunut agraarimaasta teollisuusmaaksi, sillä teollisuustuotannon ominaispaino suhteessa maataloustuotantoon on kohonnut 48 %:sta viisivuotissuunnitelman alussa (v. 1928) 70 %:iin viisivuotissuunnitelman neljännen vuoden päättyessä (v. 1932)" (tov. Stalin NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetyssä täysiistunnossa tammikuussa 1933).

Mitä erikoisesti maatalouskoneteollisuuteen tulee, niin sen nopea kehitys ei johdu suinkaan sattumasta. Silmälläpitäen sitä, että sosialismin

menestyksellinen rakentaminen ei ole taattu niin kauan kuin sosialistisen teollisuuden rinnalla on maataloudessa vallitsevana hajanainen yksityisomistukseen perustuva pikkutalous, XV puoluekokous jo määritteli puolueen tehtävät maaseudulla näin: "Pienten yksilöllisten talonpoikaistalouksien yhdistäminen ja uudestimuodostaminen suuriksi kollektiiveiksi on nykyisenä kautena asetettava puolueen perustehtäväksi maaseudulla." XVI puoluekokous saattoi todeta tämän tehtävän toteuttamisessa jo saavutetun vakavia menestyksiä. Ja XVI puoluekokouksen jälkeisenä aikana on puolueemme keskuskomitea keskittänyt huomionsa sosialistisen suurmaatalouden edelleen kehittämiseen neuvostotilain ja kollektiivitalouksien perustamisen ja lujittamisen kautta. Mutta tämän tehtävän ratkaiseminen vaati kehittynyttä teollisuutta, joka kykenee joukkomitassa valmistamaan traktoreita ja monia erilaisia maatalouskoneita. Siksi oman teollisen perustan — maatalouskoneteollisuuden — luominen sosialistiselle maataloudelle sai erittäin tähdellisen merkityksen.

Nyt on tämä perusta luotu. Satojatuhansia traktoreita ja erilaisia maatalouskoneita työskentelee neuvostopelloilla. Samalla ovat sosialismin asemat maataloudessa lujittuneet. Kulakisto on pääpiirteissään luokkana likvidoittu ja kollektiivitalousjärjestelmä on maaseudulla peruuttamattomasti voittanut. "Puolue on saavuttanut sen, että Neuvostoliitto on muuttunut pikkutalonpoikaistalouksien maasta maailman suurimman maatalouden maaksi." (Stalin)

Kehityksemme vauhti on myrskyinen. Sosialistisen teollisuutemme kehitystempot ovat niin nopeat, että kapitalistisen teollisuuden kehitysvauhti on niihin verrattuna ollut kapitalismin parhaimpinakin aikoina perin hidasta. Tämä eroavaisuus sosialistisen ja kapitalistisen kehityksen tempojen välillä käy sitäkin räikeämmäksi, kun samalla kuin meillä, sosialismin maassa, kuljetaan kaikilla aloilla tavattoman nopealla vauhdilla eteenpäin, kapitalistinen maailma potee jo viidettä vuotta yleistä talouspulaa, jonka lamauttavat ja rappeuttavat vaikutukset tuntuvat siellä yhä kipeämmin kaikkialla. Sosialismin maailma kulkee eteenpäin, kapitalismin maailma taantuu. Tuotannon anarkian, kilpataistelun ja pulan tuhotessa kapitalismin oloissa suunnattomat määrät työvoimaa ja tuotantovälineitä käy sosialistisen suunnitelmallisen talouden etevämmyys loistavasti näkyviin. Suunnitelmallisen talouden avulla voidaan sosialistisen järjestelmän vallitessa saavuttaa samanlaisella varojen kulutuksella paljoa suurempi tuotantoteho kuin mitä kapitalismin oloissa on mahdollista. Siitä on todisteena se tosiasia, että Neuvostoliitto, vaikka se ei vielä olekaan tekniikkansa tasoon nähden sivuuttanut Euroopan maita, kuitenkin oli jo ensimmäisen viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä vallannut itselleen teollisuuden kokonaistuotannon alalla toisen tilan maailmassa. On huomattava, että tämä ei ole suinkaan johtunut yksinomaan kapitalistisen maailman talouspulan yhä jatkuvasta syvenemisestä, niinkuin jotkut ovat taipuvaisia olettamaan, vaan vaikuttavat siihen huomattavasti myös ne edut, mitkä sisältyvät Neuvostoliiton tuotantokoneiston suunnitelmalliseen hyväksikäyttöön.

Eroavaisuus sosialistisen ja kapitalistisen järjestelmän välillä ilmenee selvästi myös työnjaon kehityksessä ja sen seurausten erilaisuudessa kapitalismin ja sosialismin oloissa. Kapitalismin oloissa työnjaon kehittyminen on johtanut, niinkuin jo Marx ja Engels aikoinaan osoittivat, teollisuuden ja kaupan alalla suoritettavan työn eristämiseen maataloustyöstä, ja siten samalla kaupungin eristäytymiseen maaseudusta, vastakohtaisuuteen niiden välillä. Aivan toisenlaisiin tuloksiin johtaa työnjaon kehitys meillä sosialismin

maassa. Erittäin havainnollisesti ilmenee kansantaloutemme sosialistisen uudestirakentamisen aiheuttama suunnaton työnjaon kehitys juuri maataloudessa. Entisen yksityistalouden tilalle, jossa yksityistalonpoika *yksin* suoritti *kaikki* erilaiset maataloustyöt, on nyt tullut kollektiivinen talous, jossa eri työalat yhä suuremmassa mitassa joutuvat näille aloille erikoistuneiden ammattilaisten — traktoristien, kuljettajain, mekanikkojen, lypsäjäin j.n.e. — suoritettavaksi. Mutta *tämä* työnjako ei merkitse maalaisväestön työntämistä eristäytymiseen ja kurjuuteen, vaan se kohottaa työn tuottavaisuutta, suuresti helpottaa työtätekevän talonpojan työskentelyä, parantaa hänen elinehtojaan. Kollektiivitalouksien kautta kymmenet miljoonat talonpojat kulkevat uuteen kulttuuriseen elämään. Maatalouden sosialistisen uudestijärjestelyn kautta nykyaikaisen tekniikan perustalla maataloustyö muuttuu yhä enemmän teollisuustyön kaltaiseksi. Tuotantovälineiden yksityisomistukseen perustuva eroavaisuus kaupungin ja maaseudun välillä katoaa. Toteutuvat Engelsin *Asuntokysymyksessä* kirjoittamat sanat: "Vain kiinteä yhteys teollisuuden ja maatalouden välillä yhdessä tuotantovälineiden tarpeellisen lisääntymisen kanssa — kun hävitetään kapitalistinen tuotantotapa, mikä on edellytyksenä — voivat temmata maalaisväestön sen eristyneisyydestä ja tylsyydestä, jossa se on miltei muuttumattomasti elänyt tuhansia vuosia."

Sosialistisessa rakennustyössä saavutetut voitot ja sosialistisen järjestelmän yhä havainnollisemmin ilmenevä etevämmyys ei ole voinut olla vaikuttamatta maamme rajojen ulkopuolellekin. Maamme kansainvälinen mahti ja vaikutus on kasvanut ja kasvaa jatkuvasti. Koko maailma on jakaantunut "kahteen leiriin, ihmisiin, jotka väsymättä haukkuvat meitä, ja ihmisiin, jotka ovat ihastuksissaan viisivuotissuunnitelman voitoista, puhumattakaan enää siitä, että on olemassa ja voimistuu meidän oma leirimme koko maailmassa, kapitalistimaiden työväenluokan leiri, joka iloitsee Neuvostoliiton työväenluokan voitoista ja on valmis antamaan sille tukeaan koko maailman porvariston kauhuksi." (Stalin)

Sosialistisen rakennustyön suurten saavutusten perusteella, ottaen huomioon maamme äärettömät luonnonrikkaudet ja luottaen puolueemme oikeaan linjaan ja työläis- ja kollektivistijoukkojen kasvavaan aktiivisuuteen, XVII puoluekonferenssi asetti "toisen viisivuotissuunnitelman poliittiseksi perustehtäväksi kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä lopullisen likvidoimisen", samalla määritellen taloudelliseksi perustehtäväksi "koko kansantalouden rekonstruoinnin loppuun suorittamisen ja uusimman tekniikan mukaisen perustan luomisen kaikille kansantalouden aloille."

Toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäinen vuosi on nyt kulumassa loppuun. Tämän vuoden aikana puolue on saavuttanut suuria voittoja XVII puoluekonferenssin asettamain historiallisten tehtäväin toteuttamisen alalla. Eri toimenpiteillä, joista tärkein on tov. Stalinin alotteesta suoritettu poliittisten osastojen perustaminen KTA:ain ja neuvostotilain yhteyteen, on kollektiivitalousliike kohotettu uudelle korkeammalle tasolle. Kulakiston viimeisiä jätteitä murskataan voitokkaasti, ja laajat kollektivistijoukot ovat tositeolla ryhtyneet työhön sosialistisen maatalouden kohottamiseksi. Kollektiivisen työn prosessissa, puoluejärjestöjen johdolla, kasvaa kollektivisteista uusia ihmisiä, sosialistisen yhteiskunnan rakentajia. Tov. Stalinin tunnus — "tehtävä kaikki kollektiivitaloudet bolshevistisiksi ja kaikki kollektivistit varakkaiksi" — on jo toteutunut kymmenissätuhansissa kollektiivitalouksissa. Vielä kollektiivitalouksien ulkopuolella olevat yksityistalonpojat varmistuvat yhä enemmän kollektiivisen talousmuodon etevämmyydestä. Elävänä todis-

teena siitä on se, että yksistään kuluvan vuoden kymmenen kuukauden aikana kollektiivitalouksiin on liittynyt noin miljoona yksityistalonpoikaa.

Teollisuuden alalla on kuluneen vuoden aikana myös saavutettu suuria voittoja. Lukuisia uusia suuria tuotantolaitoksia on pantu käyntiin, lukuisia uusia tuotantoaloja on vallattu. Tänä vuonna raskas teollisuutemme ensi kerran vallankumouksen jälkeen vältti kesäkaudella tavallisesti tapahtuneen sesonkimaisen tuotannon alentumisen.

Toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden aikana sosialismin maa ei ole vain sisäisesti lujittunut, vaan myöskin sen kansainvälinen mahti on edelleen suuresti kasvanut. Tämän vuoden aikana Neuvostoliitto on saavuttanut useita loistavia voittoja kansainvälisellä näyttämöllä. Suurten eurooppalaisten valtain ja välittömäin naapureittemme on ollut pakko solmita hyökkäämättömyyssopimuksia kanssamme. Mahtavin kapitalistinen maa — Pohjois-Amerikan Yhdysvallat — on tunnustanut Neuvostoliiton ja järjestänyt kanssamme normaaliset diplomaattiset suhteet.

Järkähtämätön rauhanpolitiikka on Neuvostoliiton politiikkana. Samalla sosialismin maa on valmis joka hetki puolustamaan rajojaan mahdollisilta hyökkäyksiltä. Punainen armeijamme on kasvanut ja lujittunut neuvostomaan rajojen voittamattomaksi, nykyisen taistelutekniikan kaikki välineet ja keinot omaavaksi puolustajaksi. Siihen nojaten voimme interventiosuunnitelmia hautoville imperialistipiireille vakuuttaa, että neuvostomaan alueella he eivät tule sotaa käymään. Leniniläisen puolueen johdolla Neuvostoliitto on muodostunut proletaarisen vallankumouksen murtumattomaksi linnakkeeksi.

Todellakin jättiläismäisiä ovat ne voitot, mitä maamme on puolueemme johdolla saavuttanut XVI puoluekokouksen jälkeisellä, historiallisesti otettuna mitättömällä ajalla. Tänä aikana se on menestyksellisesti päättänyt ensimmäisen viisivuotissuunnitelman täyttämisen neljässä vuodessa ja alkanut voitokkaasti toteuttaa toisen viisivuotissuunnitelman historiallisia tehtäviä. Senvuoksi XVII puoluekokous tuleekin saamaan tärkeän sijan puolueemme ja koko ihmiskunnan historiassa.

"Toisella viisivuotiskaudella", kirjoittaa *Pravda*, "Neuvostoliiton kansanjoukot lopullisesti likvidoivat kulakiston luokkana ja suorittavat loppuun kauttaaltaan kollektivisoinnin. Leninin osoittamien tunnettujen viiden talousmuodon systeemi, talousmuotojen, jotka olivat luonteenomaisia meidän taloudellemme Lokakuun jälkeen ja joiden joukossa oli ilmeisesti vallitsevana pikkuporvarillinen luonnonvoimaisuus, poistuu syrjään historian näyttämöltä. Enää ei tule olemaan tuotantovälineiden yksityisomistusta. *XVII puoluekokous tulee julistamaan sille lopullisen tuomion.* Toinen viisivuotiskausi tulee täydellisesti poistamaan luokkaeroa ja riistoa synnyttävät syyt. Yhteiskunnallinen omistus tulee olemaan ainoana omistusmuotona koko kansantaloudessamme.

. . . *XVII puoluekokous tulee olemaan luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puoluekokous.* Se, josta ovat haaveilleet ihmiskunnan parhaimmat edustajat, jonka puolesta ovat tuhoutuneet vankiloissa ja barrikaadeilla parhaimmat proletaarit, tulee toteutetuksi. Neuvostoliitto tulee ensimmäiseksi suuren luokattoman sosialistisen yhteiskunnan maaksi."

Teoria sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä erikseen otetussa maassa on tullut käytännössä oikeaksi todistetuksi. Tämä Leninin teoria, jota tov. Stalin on mestarillisesti kehittänyt ja jota vastaan ovat ankarasti hyökkäilleet kaikenlaiset opportunistit, on ollut ja on edelleenkin puolueemme kaiken työn peruskivenä. Tämän teorian puoles-

ta, sen käytännössä toteuttamisen puolesta, sosialismin rakentamisen puolesta on puolueemme saanut käydä hellittämätöntä taistelua erilaisia opportunistisia oikeistolaisia ja "vasemmistolaisia" sivuliukumia ja ryhmittymiä vastaan. Tov. Stalinin suurena ansiona on, että hän on nostanut koko puolueemme puolustamaan tätä teoriaa ja että puolue hänen johdollaan on murskannut kaikki ja kaikenlaiset opportunistit, proletariaatin diktatuurin viholliset. Siksi "bolshevististen voittojemme riemumarssi on samalla myöskin rakastetun johtajamme, tov. Stalinin, aikamme suurimman teoreetikon, voitokkaan sosialistisen vallankumouksen järkähtämättömän uskollisen perämiehen, voittokulkua." *(Pravda)*

Puolue taistelee edelleenkin säälimättömästi kaikkea opportunismia vastaan, kaikkea puolueen pettämistä vastaan, kaikkia niitä vastaan, jotka puolueen riveissä rikkovat ja horjuttavat sen rautaista kuria. Se karkoittaa riveistään kaikki opportunistit, kaksinaamaiset, puolueen linjan vääristelijät. Siitä ovat osoituksena puoluepuhdistuksen ensimmäiset yhteenvedot.

"Saavuttaaksemme toisen viisivuotiskauden aikana vakavia menestyksiä, on meidän täydennettävä nykyistä uuden rakennustyön tunnusta uudella uusiin tuotantolaitoksiin ja uuteen tekniikkaan perehtymisen tunnuksella", sanotaan puolueemme KK:n ja KKK:n tammikuun täysiistunnon päätöksessä. Siten käy mahdolliseksi hankkia ne suunnattomat varat, mitä toisen viisivuotissuunnitelman taloudellisen perustehtävän toteuttaminen vaatii. Taistelussa tekniikkaan perehtymisen puolesta olemme jo saavuttaneet suuria tuloksia. Esim. auto- ja traktoritehtaamme tuottavat nyt — samalla työkone- ja milteipä pienemmällä työvoimamäärällä — 2—3 kertaa enemmän autoja ja traktoreita kuin ensi aikoina käyntiinpanonsa jälkeen. Se osoittaa, millaisia suunnattomia mahdollisuuksia meillä tällä alalla on.

Tekniikkaan perehtymistä vaaditaan ei vain teollisuudessa, vaan kaikilla kansantalouden aloilla. Sitä vaaditaan rakennustöissä, liikenteessä j.n.e., eikä suinkaan vähimmin maataloudessa, kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla. "Joukkorynnäkkö tekniikan omaksumiseksi, traktoristien ja kombainistien valmentaminen, "teknillisiä tutkintoja" koskevan nuorisoliiton alotteen kaikin voimin tukeminen, työläisten ehdoton opettaminen tuntemaan minimimäärän teknillisiä tietoja — juuri sitä nykyään vaaditaan." *(Pravda)*

Eivät suotta tekniikkaan perehtymistä koskevat tehtävät ole saaneet huomattavaa sijaa niissä itsesitoumuksissa, joita työläiset ja kollektivistit ovat XVII puoluekokoukseen valmistautumisen yhteydessä itselleen ottaneet. Monissa kollektiivitalouksissa on tehty hyviä alotteita tähän suuntaan, samalla kun puoluekokoukseen valmistautuminen on yhdistetty tulevan vuoden kevätkylvöihin valmistautumiseen satoisuuden edelleen kohottamisen merkeissä. Näiden hyvien alotteiden käytännössä toteuttamiseksi on hellittämättömästi taisteltava.

XVII puoluekonferenssi asetti tehtäväksi toisella viisivuotiskaudella työtätekevien hyvinvoinnin jatkuvan kohottamisen, asunto- ja kunnallisolojen parantamisen ja kulutustavarain tuotannon lisäämisen vähintään 2—3 kertaisesti siitä, mitä se oli ensimmäisen viisivuotissuunnitelman lopussa.

Työtätekevien tuotannollisen aktiivisuuden kohoaminen ja kansantalouden eri aloilla saavutetut voitot tekevät mahdolliseksi nyt jo huomattavasti kohottaa työtätekevien aineellista ja kulttuuritasoa. Puoluekokoukseen valmistauduttaessa on mobilisoitava joukot näiden mahdollisuuksien muuttamiseen todellisuudeksi, uusien voittojen saavuttamiseen tällä alalla.

Useilla seuduilla on kaupunkien,

työläisasutusten ja kollektiivitalouksien kesken alkanut kilpailu kunnallis- ja asunto-olojen hyvään kuntoon saattamisesta, uusien saunojen, pesulaitosten y.m.s. rakentamisesta, katujen ja teiden kunnostamisesta j.n.e. Tätä kilpailua on kaikin tavoin voimistutettava ja kehitettävä.

Kulutustavarain tuotannon lisäämisessä on tärkeä sija paikallisella teollisuudella. Sen avulla voidaan avata ja käyttää hyväksi erittäin paljon uusia mahdollisuuksia työtätekevien elintason edelleen kohottamiseen. Puoluekokoukseen valmistauduttaessa on puolue- ja neuvostojärjestöjen kaikin tavoin kehitettävä paikallista teollisuutta, paikallisten mahdollisuuksien hyväksikäyttöä kulutustarpeiden tuotannon lisäämiseksi.

Työläisten ja kollektivistien hyvinvoinnin lisääntyessä kasvavat heidän vaatimuksensa ei vain kulutustavaroiden määrään vaan myöskin niiden laatuun nähden, kuten edellisessä numerossa osotimme. Heitä eivät enää tyydytä minkälaiset tahansa kulutustavarat, vaan vaativat he, ja aivan oikeutetusti, valintamahdollisuutta ja laadullisesti kunnollisia tuotteita. Siksi kysymyksellä kevyen teollisuuden tuotteiden laadusta on nyt tärkeä merkitys. Osuuskauppajärjestöiltä ja niiden toimitsijoilta vaaditaan nyt erikoisesti sitä, että ne kykenisivät toimittamaan työläis- ja kollektivistijoukoille valintavaraisesti kunnollisia kulutustavaroita. Kuluttajajoukkoja palvelemaan asetettujen henkilöiden puoluekantaisuutta mitataan nyt sen mukaan, työskenteleekö hän rehellisesti ja tunnollisesti, miten hän täyttää suunnitelmansa kuinka hän taistelee tuotanto- ja kauppakulujen alentamisen ja tuotteiden hyvälaatuisuuden puolesta, harjoittaako hän neuvostokauppaa kulttuurisesti.

Järjestelytaito, asiain oikea hoitaminen, ihmisten oikein sijoittaminen, joukkojen järjestäminen on nyt kaikilla aloilla keskeinen tekijä. Kaikessa taloudellisessa ja puoluetyössä, on Donbassin esimerkistä oppia ottaen, taisteltava kansliamaisbyrokraattisia johtamismenetelmiä vastaan, opittava johtamaan elävästi ja konkreettisesti.

Punaisen armeijamme voima on parhain tae imperialistien maahamme kohdistuvia hyökkäysaikeita vastaan. Sen tietäen työtätekevämme XVII puoluekokoukseen valmistautuessaan pitävät tehtävänään Punaisen armeijamme mahdin edelleen lujittamista.

Lokakuun vallankumous vapautti pienet kansallisuudet tsaristisen kansallisuussorron ikeestä. Puolueemme leniniläisen kansallisuuspolitiikan ansiota on että m.m. Neuvostoliiton suomenkieliselle ja karjalaiselle väestölle on avautunut mahdollisuus oman, muodoltaan kansallisen ja sisällöltään sosialistisen kulttuurinsa kehittämiseen. Saavutuksemme tällä alalla ovat kiistattomat. XVII puoluekokous on meidän otettava vastaan edelleen kehittämällä ja lujittamalla näitä saavutuksia. Kansallisen lehdistön ja kirjallisuuden levikin laajentaminen, kouluolojen parantaminen, lukutupa- ja punanurkkatoiminnan vilkastuttaminen ja monet muut tehtävät odottavat meitä tällä rintamanosalla. Ukrainan kommunistisen puolueen kokemukset huomioiden on tehostettava valppautta paikalliseen natsionalismiin nähden, missä sitä muodossa tai toisessa ilmenee. Internationalismin merkityksen oivaltaen on lujitettava yhteyksiä muiden kansallisuuksien työtätekeväin kanssa. Tässä yhteydessä on muistettava, että XVII poluekokous sattuu samaan aikaan Suomen työväen vallankumouksen XVI vuosipäivän kanssa. Kaikkialla, missä siihen on mahdollisuuksia, on tämän vuosipäivän viettoon valmistautuminen yhdistettävä XVII puoluekokoukseen valmistautumiseen.

Luokkavihollinen on lyöty, mutta ei vielä lopullisesti murskattu. Loppunsa tuntien se tekee epätoivoista vastarintaa, koettaa vaikuttaa työtätekevien vähemmän tietoisiin ker-

roksiin, yrittää saattaa aikaan vahinkoa sosialistiselle rakennustyölle, aiheuttaen siten luokkataistelun kärjistymistä eri aloilla. Senvuoksi on välttämätöntä terästää luokkavalppautta ja tinkimättä taistella kaikenlaista opportunismia ja varsinkin nykyisellä kaudella päävaarana olevaa oikeisto-opportunismia vastaan.

"XVII puoluekokous lähenee", kirjoittaa *Pravda*. "Se velvoittaa puoluejärjestöjä järjestämään joukkotyön edustajakokoukseen valmistautumiseksi, voimakkaasti kehittämään itsekritiikkiä ja poistamaan kaikki puutteet, jotka tuotiin ilmi puhdistuksen yhteydessä. Puoluejärjestöjen on tehtävä yhteenveto työstään ja koko puolueen työstä edustajakokouksen välisenä aikana.

Ei koskaan, ei yhtenäkään vuotena, puolue ole ollut niin yhtenäinen ja luja, niin aatteellisesti raudantiivis kuin nyt, XVII puoluekokouksen edellä.

Ei vielä milloinkaan puolue ole ympäröinyt niin tiiviinä renkaana johtoaan, joka on läpäissyt suuren historiallisen koetuksensa kymmenvuotisella työllään ilman Leniniä.

Vain loppuun asti vallankumouksellinen luokka — proletariaatti — voi nostaa keskuudestaan sellaisia johtajia kuin Marx, Engels, Lenin ja Stalin.

Työväenluokan asia, suuren Lokakuun asia on todellakin voittamaton.

Lokakuu voittaa koko maailmassa!"

YRJÖ VALLIN

Karjalan metsäteollisuuden lähimmät tehtävät

KARJALAN neuvostotasavalta on metsärikkauksiensa sekä metsätöiden laajuuden ja puutavaran viennin puolesta Neuvostoliitossa eräällä ensimäisistä tiloista. Hyvänä edellytyksenä sille on se, että Karjalan metsärikkaudet ovat maantieteellisesti edullisessa asemassa: puutavaraa voidaan helposti kuljettaa sisä- sekä ulkomarkkinoille jäätymättömän Muurmannin sataman, Vienanmeren satamien sekä — Äänistä ja Laatokkaa pitkin — Leningradin sataman kautta.

Tov. Stalinin Vienanmeren—Itämeren kanavan rakentamisen jälkeen työt Karjalan luonnonrikkauksien, varsinkin metsärikkauksien hyväksikäyttämiseksi huomattavasti vilkastuivat ja lähivuosina rakennetaan tämän kulkuväylän varrelle lukuisasti uusia teollisuuslaitoksia. Ensi vuorossa rakennetaan iso saha- ja paperiteollisuuskombinaatti, useita sahoja ja laivatelakoita.

Oikean leniniläisen kansallisuuspolitiikan tuloksena, NKP(b):n Karjalan aluekomitean sekä Karjalan kansankomissaarien neuvoston oikealla johdolla ovat Neuvosto-Karjalan työtätekevät päässeet huomattaviin saavutuksiin puutavarateollisuuden alalla. Yksistään ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana on Karjalan metsätöiden laajuus kaksinkertaistunut. Kun v. 1927—28 valmistettiin 3.700.000 kiintokuutiometriä puutavaraa, niin v. 1932—33 valmistettiin jo 7.700.000 kkm. Puutavaranvienti Karjalasta ensimmäisen viisivuotiskauden aikana lisääntyi yli 4 kertaa.

Merkillepantavia saavutuksia on myöskin metsätöiden koneellistamisen alalla. Kun ensimmäisen viisivuotissuunnitelman alussa ei Karjalassa ollut metsätöissä ainoatakaan autoa ja traktoria, niin tätänykyä «Karelles»-trustin hallussa on jo 77 kuorma-autoa ja 51 traktoria. Vuoden 1930 lopussa alettiin Karjalaan siirtää korkean ammattitaidon omaavia metsätyöläisiä Kanadasta. Nykyään kanadalaisia työskentelee «Karellesin» metsätyömailla n. 1500 henkeä (per-

neet mukaanluettuina n. 2500 h.). Näiden ulkolaisten spesialistien siirtymisen jälkeen on tapahtunut huomattavaa eteenpäinmenoa metsätöiden koneellistamisen ja järkiperäistyttämisen alalla. Ulkolaisten metsätyökalujen ja metsätöiden paremman järjestelyn tuloksena on työn tuottavaisuus saatu kohoamaan kaksinkertaisesti viisivuotiskauden alkuun verrattuna. Tätä nykyä työn tuottavaisuus metsätöissä onkin Karjalassa Neuvostoliiton korkein.

Niin Karjalan tasavallan kuin myöskin keskushallituksen budjetista on Karjalan metsätöiden laajentamiseen, metsänhoidon järjestämiseen sekä hakkuu-, ajo- ja uittotöiden mekanisoimiseen ensimmäisen viisivuotiskauden aikana luovutettu n. 40 miljoonaa ruplaa. Metsätyöläisten asunto-, elin- ja kulttuuriolot ovat huomattavasti parantuneet.

Tästä huolimatta ei Neuvosto-Karjalan metsäteollisuudessa ole vielä päästy riittäviin kehitystempoihin. Ne loistavat näköalat, jotka ovat edessä varsinkin Itämeren—Vienanmeren vesitien aukaisemisen jälkeen vaativat jokaiselta Karjalan järjestöltä, jokaiselta kollektivistilta ja yksityiseltä talonpojalta sitkeätä työtä, että metsärikkauksien hyväksikäyttö tulisi joutuisammaksi, tempot kohoaisivat ja että yhä enemmän voitaisiin antaa maallemme «viheriää kultaa» teollistuttamista varten. NKP(b):n Karjalan aluekomitean ja Alueen kontrollikomitean neljäs yhdistetty täysi-istunto marraskuussa v. 1932, joka antoi puuteollisuudelle konkreettisen taisteluohjelman ja selvät tehtävät kaikille Karjalan järjestöille, asetti tehtäväksi metsätyösuunnitelman kohottamisen Karjalassa vuonna 1935 — 15 miljoonaksi kiintokuutiometriksi, kun se nykyään on 7—8 milj. kkm. Puutavarahankinnan tällainen kasvu on välttämätöntä niiden saha- ja paperiteollisuuskombinaattien turvaamiseksi raaka-aineella, joita tullaan Karjalan alueelle rakentamaan lähivuosien aikana.

Tätä tärkeintä talous-poliittista tehtävää ei vielä täytetä tyydyttävästi. Viime vuonna syys- ja talvikauden metsätyösuunnitelma tuli täytetyksi hakkuussa vain 78 % ja ajossa 73 %. Vuoden 1933 suunnitelma oli lokakuun 20 päivään mennessä toteutettu hakkuun alalla 66 % ja ajon alalla 67 %. Tähän vajaukseen on kiinnitettävä mitä vakavinta huomiota sekä on ajoissa ryhdyttävä toimenpiteisiin, jotka perusteellisesti parantaisivat työtä ja takaisivat suunnitelmien 100-prosenttisesti täyttämisen, sillä repeämien aiheuttamat seuraukset ovat erittäin raskaat. Metsätyöjärjestöjen heikosta työstä johtui, että Kontupohjan paperitehdas sai uitetuista puutavaroista vain 75 % tarvisemastaan määrästä ja useat vientiä varten toimivista sahoista eivät tulleet talvikaudeksi täydellisesti varustetuiksi raaka-aineella.

Syys- ja talvikautena v. 1933—34 (s.o. 1/X—33—1/V—34) Karjalan alueella on valmistettava 7,5 milj. kkm. puutavaraa ja ajettava 8 milj. kkm. Eri metsäteollisuusjärjestöjen kesken tämä suunnitelma jakaantuu seuraavasti: «Karelles»-trustille — hakattava 4.605.000 kkm. ja ajettava 4.888.000 kkm; «Tranles»-trusti — hakkuusuunnitelma 1.517.000 kkm, ajettava 1.725.000 kkm; «Lenles»-trustin Puudoshin metsäteollisuuspiiri — hakattava 926.000 kkm, ajettava 920.000 kkm; Maa-asiain kansankomissariaatin metsätaloudet — hakattava 324.000 kkm, ajettava 362.000 kkm; «Karlespromsojus» — hakattava 120.000 kkm, ajettava 130.000 kkm.

Ellei oteta huomioon Belmorstroin suorittamaa hakkuuta veden alle jääneeltä alueelta, niin tämän syys- ja talvikauden suunnitelma tulee olemaan 51 % hakkuun ja 64 % ajon alalla suurempi viime vuoden faktillisesti täytettyä suunnitelmaa.

V:n 1933 neljännen neljänneksen aikana on Karjalassa hakattava 1.630.000 kkm ja ajettava 1.556.000 kkm.

IV neljänneksen suunnitelman täyttämiseen tarvitaan 27.000 työläistä ja 16.000 hevosta. Trustien käytettäviä ja muualta siirrettäviä työläisiä tulee olemaan vain 3.300 ja hevosia 860. Suurin osa on saatava Karjalan kollektiivisista ja yksityis talouksista. Tästä näkyy, että suunnitelma on melkein kokonaisuudessaan täytettävä paikallisella työ- ja vetovoimalla. Ensi vuoden I ja II neljänneksen suunnitelma vaatii 45.000 työläistä ja 18.000 hevosta. Tähän on laskettu kaikilla työaloilla tarvittavat työläiset, kuten ajotyöt, kuormien siirto rautatieltä metsäpunkteille, metsäpalstojen puhdistajat, tukkien kuorijat, puutavaran lajittelijat sekä lastaajat. Karjalasta on saatava vähintään 23.000 työläistä ja 12.000 hevosta. Se on kokonainen työläisarmeija, mutta nämä luvut eivät ole laisinkaan niin peloittavat kuin ne ensi näkemältä ehkä näyttävät. V. 1929—30, jolloin hankittiin 8.200.000 kkm eli melkein sama määrä kuin on asetettu ensi vuodelle, — oli metsätöissä 81.000 työläistä ja 38.500 hevosta. Ensi vuonna, kuten osoitimme, tarvitaan vain 45.000 työläistä ja 18.000 hevosta eli melkein kahta kertaa vähemmän kuin viime vuonna. Se johtuu siitä, että kun v. 1929—30 hakkuussa keskimääräinen työn tuottavaisuus oli 2,6 kkm työpäivää kohti, niin viime vuonna se oli jo 5,5 kkm. Työn tuottavaisuus on kohonnut melkein kaksinkertaisesti, joten työläisiäkin tullaan tarvitsemaan kahta kertaa vähemmän. Ajotöissä oli keskimääräinen päivän tuottavaisuus v. 1928—29 4,3 kkm ja vuonna 1932—33 — 6,9 kkm.

On selvää, että 8,8 milj. kkm:in ohjelma ei ole helppo täyttää. Se vaatii ponnistuksia, mutta on kuitenkin täysin reaalinen, ellei vaan tehdä niitä pahoja virheitä, joita tehtiin Karjalan metsätöissä viime vuonna.

Mitkä olivat perusvirheet viime vuonna ja mitä puutteita oli metsäteollisuusjärjestöjen työssä?

Viime vuonna oli tärkeimpänä perusvirheenä puutavaran hankinnan merkityksen aliarvioiminen Karjalan oloissa. Useat piirijärjestöt, useat metsätyöjärjestöt, huolimatta tasavallan puolue- ja neuvostoelinten sekä Aluekomitean IV täysi-istunnon selvistä päätöksistä, eivät kyenneet mobilisoimaan joukkoja metsätyösuunnitelmien täyttämiseen: eivät voineet toteuttaa käytännössä tunnusta, että «metsä on Karjalan talouden perusta», että metsätyöt Karjalan oloissa muodostavat taloudellispoliittisen ensi vuoron tehtävän, että kollektivistien tie varakkaaseen elämään Karjalassa kulkee metsätöiden kautta.

Toisena virheenä oli se, että luokkaviholliselle annettiin liian suuri valta. Vielä viime vuoden metsätyökauden alussa monet eivät käsittäneet luokkavihollisen uutta taktiikkaa. Tarvittiin tov. Stalinin esiintyminen KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa, tarvittiin Stalinin puhe Neuvostoliiton kollektivisti-iskurien edustajakokouksessa, että kaikille olisi selvinnyt luokkavihollisen uusi taktiikka, jolla se esti paikallisen väestön lähtemistä metsätöihin ja järjesti sabotaashia metsänhakkuupalstoilla. Tarvittiin tavattomia ponnistuksia NKP(b):n Karjalan aluekomitean ja hallituksen taholta sekä jatkuvien rynnistyskuukauksien järjestämistä, että muodostunut syvä repeämä saatiin likvidoiduksi.

Suurena epäkohtana työssä oli se, että metsätyöjärjestöjen sekä kollektiivitalouksien hevoset oli jo ennen metsätöiden alkamista saatettu huonoon kuntoon, ei rehujen puutteen takia, vaan tavattoman huonon hoidon takia. Ilmeni sitäkin, että useissa kollektiivitalouksissa ja metsäteollisuuspiireissä oli tallimiehinä ja ajajina kulakkeja ja niiden agentteja.

Uuden tekniikan omaksuminen, varsinkin ulkomailta tuotujen metsätyökalujen hyväksikäyttö oli järjestetty aivan epätyydyttävästi. Kanadalaiset työläiset, lähtiessään Karjalaan, kerä-

sivät kaikki varansa Neuvosto-Karjalan teknillisen avustuksen kassaan. Täten he ostivat ja toivat tullessaan huomattavan määrän autoja, traktoreita ja monenlaisia metsätyökaluja. M.m. he toivat Karjalan metsätöitä varten 11.000 jännesahaa, joista faktillisesti oli viime vuonna käytössä vain 4.600 kappaletta. Lähes 1000 sahaa katkaistiin, kun ei osattu niitä käyttää. Kanadasta tuoduista 2.500 justerisahasta oli käytössä vain 1.500., 5.500 kanadalaisesta kirveestä käytettiin metsätöissä vain 4.600. Niissä piireissä, joissa työläiset kykenivät kunnolla käyttämään ulkomaisia ja parempia työkaluja, saatiin aikaan työn tuottavaisuuden huomattava nousu.

Uhtuan metsäteollisuuspiirissä kanadalainen metsätyöprikaati valmisti joka päivä 26 kkm henkilöä kohden. Matroosan ja Vilgan metsätyöpunkteilla tuli koko talvikauden aikana 15 kkm keskinormina yhden työläisen työpäivää kohden.

Kerrassaan riittämättömästi toteutettiin ns. monikomplektista ajosysteemiä, riittämättömästi käytettiin kanadalaisia parin hevosen rekiä ja huonosti käytettiin ajotöissä autoja ja traktoreita. Viime vuonna Vilgan metsäpunktilla, jossa työskentelivät kanadalaiset, laitettiin parin hevosen rekeen 12—16 kkm:n kuormia ja lastausta suoritettiin derrikeillä (nostokurjilla). Kaikki metsäjärjestöt käyttivät riittämättömästi hyväkseen sitä työvoimaa, jota oli paikkakunnilla ja jota siirtyi muualta.

Tämän työkauden metsätöillä tulee olemaan useita erikoisuuksia viime vuoteen verrattuna. Pääerikoisuutena on se, että tämän vuoden metsätyöt on suoritettava paikallisella työ- ja vetovoimalla, että nämä metsätyöt on sisällytetty kollektiivitalouksien tuotantosuunnitelmiin ja että solmitaan kollektiivitalouksien ja metsäpunktien väliset sopimukset.

Toisena tämän vuoden erikoisuutena Karjalan metsätöissä on se, että kollektiivitaloudet ovat suuressa määrin puhdistettu luokkaviholIisista ja niiden agenteista. Tätä on suuresti tukenut piireissä suoritettu puoluepuhdistus ja politosastojen perustaminen kone-traktoriasemien yhteyteen.

Kolmas erikoisuus on siinä, että Karjalan puolue-, neuvosto-, ammattiliitto- ja talousjärjestöjen laajan organisatoorisen ja joukkotyön tuloksena, NKP(b):n aluekomitean ja Alueen kontrollikomitean yhdistetyn täysi-istunnon päätösten pohjalla on tyydyttävästi suoritettu itsesitoumuskamppailu sekä solmittu sopimukset kollektiivitalouksien kanssa.

Lokakuun 1 päivään mennessä oli neljännelle neljännekselle tarvittavasta työ- ja vetovoimasta itsesitoumusten kautta jo tiedossa — «Karelles»-trustilla hakkaajia 97 % ja ajajia 84 %; Puudoshin metsäteollisuuspiirillä — hakkaajia 62 % ja ajajia 83 % sekä «Sevsaptranles»-turstilla — hakkaajia 57 % ja ajajia 53 %.

Kaikki tämä puhuu sen puolesta, että viimevuotinen päävirhe — itsesitoumuskamppailun laiminlyönti ja metsätöiden myöhästyminen — tulee täten vältetyksi. Metsätyöjärjestöjen tehtävänä on nykyään lujittaa saavutetut voitot ja järkiperäisesti hyväksikäyttää metsätöihin luovutettu työvoima.

Että viime vuoden opetukset tulisivat huomioiduiksi ja että tämän syys- ja talvikauden jännitetty metsätyösuunnitelma tulisi aikanaan ja kunnolla täytetyksi, on jokaiselle järjestölle Karjalassa asetettava seuraavat tehtävät:

1. Saatava aikaan kaikkien itsesitoumukset tehneiden lähteminen metsätöihin, kontrolloitava itsesitoumusten täyttämistä ja niiden sopimusten täydellistä noudattamista, jotka on solmittu metsäpunktien ja kollektiivitalouksien hallintojen kesken.

2. Ei ole missään tapauksessa sallittava repeämää hakkuun ja ajotöiden välillä, vaan on puutavara kasattava siten, että rekikelin tultua heti kaikkialla voitaisiin ryhtyä ajoon.

Siellä, missä ajotyöt ovat mahdollisia jo ennen rekikeliäkin, on niihin viivyttelemättä ryhdyttävä.

3. On järjestettävä ulkomailta tuotujen metsätyökalujen täydellinen hyväksikäyttö, jota varten on ennakolta suoritettava työkalujen kuntoisuuden tarkastus. Jokaiseen piiriin on komennettava ulkolaisia metsätyöspesialisteja ohjaamaan, miten on kanadalaisia sahoja teroitettava, miten ne on asetettava ja miten niitä on käytettävä.

4. Mahdollisimman suuressa määrin on toteutettava monikomplektista ajotapaa sekä otettava käytäntöön kanadalaisia parin hevosen rekiä. Tätä varten on ajoissa valmistettava riittävä määrä rekiä ja muita tarvittavia välineitä.

5. Maksimaalisesti käytettävä puutavaran ajotöissä autoja ja traktoreita, parannettava korjaustöiden laatua sekä erikoisella huolellisuudella valittava autojen ja traktorien kuljettajakaaderit.

6. Jo aivan metsätyökauden alusta on järjestettävä kaikissa metsäteollisuuspiireissä taistelu puutavaran laadun kohottamisen puolesta, varsinkin niissä lajeissa, jotka viedään ulkomaille. Runkojen pilkkomisessa on päästävä tiukasti standarttimittoihin. että puutavaraa kuluttajille luovutettaessa standartin puutteesta aiheutuneet häviöt olisivat mahdollisimman pienet. Hakkuupalstoilla työskentelevien kymppien on säännöllisesti tarkistettava mitat, joiden mukaan hakkaajat katkovat runkoja.

7. Mahdollisimman lyhyessä ajassa on kaikissa metsäteollisuuspiireissä suoritettava työpalkkasysteemin uudestijärjestely töiden tehostamisen, laadun kohottamisen ja vientitavarain valmistuksen lisäämisen mielessä.

8. Kaikkien metsätyöjärjestöjen on ylhäältä alimpiin renkaisiin asti suoritettava töiden uudestijärjestely liikennelaitosta ja hiiliteollisuutta koskevan KK:n päätöksen mukaisesti, kiinnittäen erikoista huomiota kansliamais-byrokraattisten johtotapojen pikaiseen poistamiseen ja metsätyöjärjestöjen puhdistamiseen luokkavieraista aineksista.

9. Järjestettävä laajalti yhtenäisiä prikaateja, oikein sijoiteltava työvoima hakkuupalstalla ja metsätyöläiset, on saatava 100-prosenttisesti osallistumaan iskuruuteen ja sosialistiseen kilpailuun.

10. On annettava musertava isku luokkavihollisille ja niiden agenteille, jotka koettavat jarruttaa metsätyöläisten aikanaan metsäänlähtöä taikka jossain muodossa saboteerata puolueen ja hallituksen päätöksiä.

Kun viime vuonna tehdyt virheet vältetään ja suoritetaan yllämainitut toimenpiteet, niin Karjalan metsätyöjärjestöt puolueen aluekomitean ja Kansankomissaarien neuvoston johdolla voivat tämän syys- ja talvikauden metsätyösuunnitelman täyttää ylittäen.

P. LEVITT

Leningradin alueen kollektivistit taistelussa varakkaan elämän puolesta

JO Leningradin alueen puoluejärjestön II aluekonferenssissa, maaliskuussa vuonna 1929, selostuksessaan aluekomitean työstä, tov. *Kirov* asetti selvästi ja kirkkaasti tehtäväksemme päättävsti taistella maatalouden aliarvioimista vastaan alueellamme ja viitoitti maataloutemme kehityksen suuntaviivat.

"On tullut tavaksi ajatella, — sanoi tov. Kirov, — että Luoteinen alue on teollisuusalue tehtaineen, teollisuuslaitoksineen ja sähköasemineen. Se on kylläkin totta, mutta oikeammin on sanoa, että alueemme on samalla myöskin maatalousalue."

Ja edelleen tov. Kirov jatkoi:

"Tässä yhteydessä on asetettava toinenkin kysymys — johon te nähtävästi olette kiinnittäneet huomiota sanomalehdistössä — sillä on nimittäin käynnissä pieni väittely siitä, mikä suunta on annettava alueemme maataloudelle, viljan viljelyksen vaiko enemmän työtävaativien kasvien viljelysten suunta? Minä, ihmisparka, olen agronomian suhteen vähän heikonlainen, mutta mikäli ymmärrän, niin kaiken sen tärkeyden ohella, mikä on kysymyksellä alueemme maatalouden edelleen kehittämisen suunnasta, on lähimpänä kautena aivan ensiluokkaisena, peruskysymyksenä meillä kylvöalan laajentaminen ja satoisuuden kohottaminen. Mikäli sitten on puhe "suunnista" maataloudessa, niin tulevaisuuden kannalta pidän välttämättömänä ensitilassa kehittää karjanhoitoa sekä enemmän työtävaativia ja teknillisiä viljelyksiä (pellava, peruna ym.), kieltäytymättä silti samanaikaisesti myöskin laajentamasta ja parantamasta viljataloutta alueellamme."

Nämä perusasenteet ovat vielä nykyäänkin ohjaavina osoituksina kaikessa työssämme maatalouden uudestijärjestämisen alalla. Niiden käytännöllisessä realisoimisessa on jo saavutettu suuria tuloksia. Riittänne kun osoitamme, että ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana alueemme laajensi kylvöalojaan 22 %:lla. Pellavan kylvöala on laajentunut 166.000 hehtaarista viisivuotiskauden alussa — 253.000 hehtaariin. Perunan ja vihannesten kylvöala on viisivuotissuunnitelman aikana laajentunut enemmän kuin kolminkertaisesti. Ja nyt, kuten tunnettut, on asetettu kaikessa laajuudessaan tehtäväksi luoda alueellemme omintakeinen peruna- ja vihannesviljelyksen tukiperusta, voidaksemme jo lähivuosina suuresti supistaą ja myöhemmin sitten kokonaankin lakkauttaa vihannesten (lukuunottamatta varhaisvihanneksia) ja perunan tuonnin alueemme ulkopuolelta.

Erittäin suurina esiintyvät saavutuksemme toisen viisivuotiskauden ensimmäisen vuoden bolshevististen kevätkylvöjen yhteenvedoissa. Viime vuotinen kevätkylvöjen pinta-ala on ylitetty 50.000 hehtaarilla. Viljakasveja kylvimme 117.000 hehtaaria enemmän kuin viime vuonna. Alueemme neuvostotilat ja kollektiivitaloudet kylvivät tänä vuonna 65 % kaikesta kevätkylvöalasta, 50,6 %:n asemesta vuonna 1932. Kevätkylvöihin valmistautumisen ja niiden suorituksen aikana alueemme kollektiivitalouksiin liittyi 75.000 köyhää ja keskivarakasta yksityistaloutta. Niin kylvöt kuin myöskin kitkemistyöt ja sadonkorjuun suoritti alueemme tänä vuonna verrattomasti paremmin kuin edellisenä vuonna. *Ja samoin satoisuuskin alueellamme tänä vuonna monien viljakasvien alalla ylitti 10—15 %:lla viimevuotisen tason.*

Monissa kollektiivitalouksissa on satoisuus kohonnut paljon enemmän. Niinpä *Gdovin* piirin kollektiivitaloudet saivat tänä vuonna keskimäärin 12,5 sentneriä ruista hehtaarilta, kun vielä viime vuonna saivat 9 sentneriä; perunan satoisuus kohosi 90 tonnista v. 1932 — 105 tonniin. Kollektiivitalouksien tulot kasvoivat puolitoista ja kaksinkertaisesti.

Ja samanlainen on tilanne monissa muissakin piireissä.

Alueellamme on perustettu tuhansia kollektiivitalouksien sianhoito- ja maitotavarafarmeja. Yli 90 %:lla alueemme kollektivisteista on jo lehmä yksityiskäytössään.

"Meidän kättemme työllä Leningradin alue, jota vielä eilen nimitettiin kuluttavaksi alueeksi, muuttuu mahtavaksi maataloudellisestikin tuottoisaksi alueeksi. Askel askeleelta me laajennamme täällä jyväviljelysten kylvöalaa, alamme jo laajalti viljellä vehnääkin. Ei pidä paikkaansa, toverit, se väite, että alueemme muka on jokin tavattoman köyhä, järvirikas, soinen ja karu. Ei ole olemassa maaperää, jota neuvostovallan oloissa taitavilla käsillä ei voitaisi kääntää ihmiskuntaa hyödyttämään. Me olemme tunkeutuneet jo Napapiirin tuolle puolenkin ja alamme sielläkin jo ottaa viljelykseen jäistä maankamaraa, ja täkäläisten maa-alueittemme jättäminen viljelykseen ottamatta olisi suorastaan häpeällistä meille. (Tov. Kirovin puheesta Leningradin alueen ja Karjalan kollektivisti-iskurien I edustajakokouksessa.)

Alueemme eturivin kollektiivitaloudet ryhtyivät jo tänä vuonna iskujärjestyksessä ottamaan viljelykseen yhä uusia tuhansia hehtaareja uutismaita. Kas, mitä esimerkiksi *Kadyin* piirin maatalousartteli *"Pobedan"* kollektivisti-iskurit kirjoittivat selostuksessaan Lokakuun vallankumouksen XVI vuosipäiväksi:

"Äskettäin me luimme sanomalehdistä saksalaisen tiedemiehen Otto Schillerin harjoittamasta parjauksesta, että Neuvosto-Venäjällä ei muka oteta viljelykseen uutismaita, vaan jatkuvasti kynnetään ylös laidunmaita. Kas, miten me vastasimme tähän fasistisen "tiedemiehen" julkeaan parjaukseen. Kollektiivitaloutemme läheisyydessä on laaja suoperäinen rämeikkö, johon vuosikymmenien kuluessa on uponnut ja nääntynyt hevosia, lehmiä ja nuorta karjaa. Me ryhdyimme perkaamaan ja kuivattamaan tätä suota. Otimme siitä 70 ha alan, kaivoimme 5 km pituudelta ojia ja siten johdimme veden pois. Täten me olemme jo raivanneet viljelykseen 50 ha uutismaita, läpipääsemättömiä soita, jotka ovat vuosisatoja ympäröineet kyläämme."

Alueemme puoluejärjestön tov. *Kirovin* johdolla käymä uupumaton taistelu vehnän viljelyksen juurruttamiseksi Pohjoisessa on jo tänä vuonna, viime vuonna suoritettujen syyskylvöjen kautta, antanut loistavia tuloksia. Kuten tunnettua, laajensi Leningradin alue kuluvana vuonna vehnäviljelyksiään kolme ja puolikertaisesti, kohottaen sen 72.000 hehtaariin, viime vuonna kylvettyjen 20.000 hehtaarin asemesta.

Puoluejärjestöjemme suorittaman selvitystyön ansiosta alueemme kollektivistit, omakohtaisten kokemustensa pohjalla, ovat oikein arvioineet sen suuren merkityksen ja taloudellisen etuisuuden, mikä vehnän viljelyksellä on meidän pohjoisilla maaperillämme, jotka useimmiten antavat korkeamman vehnäsadon kuin etelässä. Niinpä esimerkiksi *Karamyishevskin* kone-traktoriaseman toimialueen kollektivistit syyskylvöjen edellä, kirjeessään alueemme kaikille kollektivisteille esittivät tunnuksen "vehnä samalle tasolle pellavan kanssa." Tänä syksynä he laajensivatkin vehnänviljelyksiään kolminkertaisesti.

Alueemme puoluekomitea on toiselle viisivuotiskaudelle asettanut eteemme jättiläismäiset tehtävät, joiden mukaan on *otettava viljelykseen vähintään 700—800 tuhatta hehtaaria uutismaita ja vehnäviljelystä laajennettava vähintäin 500.000 hehtaariin.*

Näiden tehtävien menestyksellinen ratkaiseminen sekä jatkuvan ja järkähtämättömän taistelun korkean satoisuuden puolesta tuleekin — sen rinnalla, että joudutetulla tempolla kehitetään karjataloutta, joka tähän saakka vielä on jäänyt taka-alalle — muodostua meidän maaseutu-puoluejärjestöjemme kaiken toiminnan perustaksi. Mutta tämän yhteydessä on selvästi käsitettävä, että ensimmäisenä ja perusehtona menestysten saavuttamiseksi näiden äärettömän suurten tehtäviemme ratkaisemisessa on se, että maaseudun bolshevikit tulevat joka päivä, uupumattomasti, vallankumouksellisesti ja itseuhrautuvasti työskentelemään toteuttaaksemme käytännössä tov. *Stalinin* his-

torialliset tunnukset kollektiivitalouksien muuttamisesta bolshevistisiksi ja kaikkien kollektivistien kohottamisesta sosialististen peltojemme varakkaiksi työntekijöiksi.

* * *

Tällä laajalla työsaralla, taistelussa bolshevististen kollektiivitalouksien ja kollektivistien varakkaan elämän puolesta, Leningradin alue oli jo Lokakuun XVI vuosipäivään mennessä saavuttanut suurimerkityksellisiä tuloksia. Tov. Stalinin tunnus varakkaasta kollektivistielämästä on muodostunut kaikkein rakkaimmaksi ja tunnetuimmaksi tunnukseksi maaseudulla, innostaen kollektivistijoukkoja rehellisesti työskentelemään kollektiivitalouksien pelloilla, lujittaen heissä varmaa vakaumusta siitä, että heidän valitsemansa kollektiivisen taloudenhoidon tie on ainoa oikea tie. Siitä on parasta kertoa itsensä kollektivistien sanoilla:

"Varmoin askelin me kuljemme kohti varakasta elämää, — kirjoittivat äskettäin pellavarikkaan Pskovin seudun kollektiivitalouksien I agroteknillisen edustajakokouksen edustajat kirjeessään tov. Kiroville. — Kollektiivitalouksissa suoritettu tulojen ennakkojako osoitti, että jo tänä vuonna tulevat piirimme sadat entiset köyhät ja keskivarakkaat kohoamaan kollektiivitalouksissa varakkaiden tasolle."

Taistelu korkean sadon puolesta, taistelu agrotekniikan omaksumiseksi on varmin tie varakkaaseen elämään. Sen ovat kollektiivitalouksien rakennustyön etutaistelijat mainiosti ymmärtäneet. Niinpä mainitut Pskovin piirin kollektivistit kirjeessään tov. Kiroville osoittavat havainnollisia esimerkkejä siitä, minkälaisia tavattoman suuria satotuloksia voidaan kollektiivitaloudessa saavuttaa.

"Meidän kollektiiviset peltomme voivat antaa ennen kuulumattoman sadon, jos niillä vain kunnollisesti työskennellään ja täydellisesti noudatetaan agrotekniikkaa. Siitä olemme varmistuneet etumaisten kollektiivitalouksiemme kokemusten perustalla. Kas tässä kollektiivitalous "Sahnovo." Se sai 36 sentnerin vehnäsadon hehtaarilta. Kollektiivitalous "Obrub" sai satoa seuraavasti: ruista 23 sentneriä hehtaarilta, vehnää 20 sentneriä ja kauraa 15 sentneriä hehtaarilta. Kollektiivitaloudessa "Krasnyi Leontjevo" oli keskimääräinen pellavasato 3,5 sentneriä hehtaarilta. Ja tällaisia kollektiivitalouksia on piirissämme kymmenittäin."

Kun kohoaa satoisuus, niin kohoavat myöskin kollektiivitalouden tulot, nopeasti kohoaa jokaisen rehellisesti työskentelevän kollektivistin hyvinvointi. Kas tässä *Budjonnyin* kollektiivitalous, Pskovin piirin Meletovskin kyläneuvostoalueelta. Sen kokonaistulot muodostivat viime vuonna 23.954 ruplaa, tänä vuonna 50.658 ruplaa. Puhdas tulo teki viime vuonna 8.500 ruplaa, mutta tänä vuonna 23.405 ruplaa. Talouden iskuri *Vasili Timofejev* perheineen ansaitsi tänä vuonna 858 työpäivää. Hän sai niistä 37 sentneriä viljaa, kymmeniä puutia perunaa, 115 sentneriä korsirehua, 20 sentneriä mehevää rehua ja noin 500 ruplaa rahassa. Mutta meillähän on paljon kollektiivitalouksia, joissa työpäivän arvo on vielä paljon korkeampi kuin tässä Budjonnyin kollektiivitaloudessa. *Ja meillä Leningradin alueella, joka ei ole varsinainen viljaviljelyksen alue, on sellaisia esimerkkejä, jolloin kollektivistit tuloja jaettaessa saavat 400 puutaa viljaa taloa kohden ja tarvitaan kollektiivitalouden kaikki hevoset viemään tätä rehellisesti ansaittua viljamäärää heille kotiin.*

Kaikilla on vielä tuoreessa muistissa Saksan fasistien parjauskamppailu Neuvostoliitossa olevien saksalaisten kollektiivitalouksia vastaan. Volganvarren saksalaisten kollektiivitalouksien ohella ovat myöskin Novgorodin piirissä asuvien saksalaisten siirtolaisten kollektiivitaloudet kaikella toiminnallaan antaneet ansaitun vastauksen fasistisille parjaajille. Novgorodin piirilehti *Svesda* kertoi heistä äskettäin seuraavaa:

"Saksan fasistisen ja valkoemigranttilaislehdistön parjaajat erehtyivät laskuissaan, kertoessaan päättömiä juttuja saksalaisten siirtolaisten perustamien kollektiivitalouksien kannattamattomuudesta. Luokaapa silmäys meidän Novonikolajevskin kyläneuvostoalu-

een kollektiivitalouksiin: ja te näette mainiosti muokatut pellot entisten peltotilkkujen tilalla. Neuvostomaassamme suoritettavaan kollektiivitalouksien rakennustyöhön ihastuneet ihmiset ovat täällä nousseet eturiviläisiksi, iskureiksi. He tulivat saamaan viitisen kiloa viljaa työpäivää kohden, puudan perunaa työpäivälle ja lisäksi saavat paljon muita maataloustuotteita.

Kollektiivitalous "Rot Front" osasi saada 23 sentneriä ruista hehtaarilta. Yhtenä ensimmäisistä täytti se tehtävänsä viljan luovutuksessa valtiolle ja suoritti maksunsa KTA:lle traktorien työstä."

Samaisessa Novgorodin piirissä, Mstinskin kyläneuvostoalueella, on maatalousartteli *Krasnaja Gora*. Tämän maatalousarttelin jäsenet korjasivat tänä syksynä 125 puutaa vehnää ja 88 puutaa ruista hehtaarilta. Naapurikylän yksityistalonpojat saivat kaiken kaikkiaan vain 30—36 puutaa hehtaarilta. Tällainen silmäänpistävä ero on yksityisen ja kollektiivisen taloudenhoidon välillä.

Tämä eroavaisuus, nämä kollektiivisen taloudenhoidon jättiläismäiset etuisuudet yksityistalouteen verrattuna käyvät yhä selvemmäksi ja tajuttavimmiksi niille maaseudun työtätekeville joukoille, jotka nykyään vielä ovat kollektiivitalouksien ulkopuolella. *Yhä enemmän kasvaa eikä voi olla kasvamatta rehellisten yksityistalonpoikain vetovoima kollektiivitalouksiin.* Ja meidän tehtävämme, maaseudun bolshevikkien, nuorisoliittolaisten ja kaikkien kollektivistien tehtävänä nykyään on auttaa niitä työtätekeviä yksityistalonpoikia, jotka rehellisesti täyttävät kaikki velvollisuutensa valtiota kohtaan, tekemään lopullisen pesäeron entisyydestä ja vankasti astumaan kollektiivisen työn tielle.

Tässä yhteydessä tulee pysähtyä erääseen huomiota ansaitsevaan alotteeseen. Kysymys on NKP(b):n Krasnogvardeiskin piirikomitean kuluvan vuoden lokakuun alkupäivinä järjestämästä sellaisten työtätekevien yksityistalonpoikain, jotka jo olivat täydellisesti suorittaneet kaikki velvollisuutensa valtiolle, koko piiriä käsittävästä laajasta konferenssista. Kymmenet konferenssiin osallistuneista yksityistalonpojista antoivat heti anomukset, että heidät hyväksyttäisiin kollektiivitalouksien jäseniksi. Uuden Seppälän kylästä ollut edustaja *Pekka Prokofjev* ilmoitti: "Tahdon olla ensimmäisenä perustamassa kollektiivitaloutta kylässämme." Edustajana ollut yksityistalonpoika *Abram Siestonen* puheli ihastuneena Niiskovitsan kollektiivitalouden saavutuksista:

"Hyvin ne pojat työskentelevät! Lyhyessä ajassa rakensivat suuren ja valoisan karjanavetan oikein ulkomaalaiseen malliin. En ole elämässäni sellaista nähnyt. Ja mikä minua erikoisen kovin miellyttää — se on kollektiivitalouden hevoset. Milloinkaan ei Niiskovitsan kylässä ole ollut niin komeita ja hyviä hevosia kuin nyt kollektiivitaloudessa. Tulojen jaossa kollektivistit saavat niin paljon viljaa ja maataloustuotteita, että meidän on sitä vaikea käsittää. Kas sellaista se on kollektivistien elämä! Konferenssista palattuani liityn ehdottomasti kollektiivitalouteen ja luulen, että minun esimerkkiäni tulevat seuraamaan muutkin. En voi enää jäädä ulkopuolelle kollektiivitalouden!"

Kollektiivitalouksien rakennustyössä saavutetut tulokset ovat lyöneet pirstoiksi vaikeuksien edessä perääntyvien opportunistiset "aatteet" muka kollektiivisen taloudenhoidon kannattamattomuudesta, sen tappiollisuudesta yksityiseen taloudenhoitoon verrattuna. Elämä on kuluneena vuonna tuhansilla esimerkeillä osoittanut oikeiksi tov. *Stalinin* puolueen KK:n tammikuun täysi-istunnossa lausumat ajatukset, että joskin monet nuorista, vielä lujittumattomista kollektiivitalouksistamme tänään vielä ovat tappiota tuottavia, niin "parin-kolmen vuoden kuluessa ne tulevat kannattaviksi, aivan samoin kuin meidän tehtaamme ja tuotantolaitoksemme muodostuivat kannattaviksi vuoden 1921 jälkeen — siitä ei voi olla minkäänlaista epäilystä" (*STALIN*, Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yhteenvedot).

* * *

Mutta varakas elämä merkitsee, kuten tov. *Stalin* osoitti, ei ainoastaan sitä, että on yltäkylläisesti käytettävissä tuotteita, mutta myöskin sitä, että on elettävä täysin kult-

tuurisesti. Ja niinpä nyt, neuvostovallan lähdettyä XVII vuositaipaleelleen, me näemmekin maaseudulla laajojen kollektivistijoukkojen kulttuuritarpeiden ja kulttuuristen vaatimusten jättiläismäisesti kasvaneen. Miljoonat eiliset yksityistalonpojat, jotka ennen nääntyivät yksityistaloudessaan, joka kiskoi heistä ulos kaikki heidän voimansa ja joka siitä huolimatta jätti heidät puolinälkäiseen elämään, nyt, tultuaan kollektivisteiksi ja avattuaan itselleen bolshevikkipuolueen ja sen maaseudulle lähettämien työntekijäin — politosastolaisten — johdolla tien varakkaaseen elämään, kiihkeästi janoavat tietoja, tiedettä ja taidetta.

"Ennen, yksityistaloudessa ahertaessa elit kuin suossa rämpien, aina vain hukut ja uppoat, ponnistelet viimeisillä voimillasi, mutta suo vetää vain yhä syvemmälle ja syvemmälle, — kirjoittavat Karamyishevskin kollektivistit. — Katselet itseäsi — rikkinäiset housut vain retkottavat. Niissä käyt pyhät ja aret, kylillä ja kujilla. Nyt on jo asiat toisin. Nykyään jo on maaseudun muoto muuttunut. Niinpä nytkin saapuvat kesälomalle lapsemme — teknikumien ja korkeakoulujen ylioppilaina. Nykyään vieläpä naimisissa olevat kollektivistinaisetkin haluavat opiskella, jäämättä jälkeen nuorista. Menevät karjanhoitajien, lypsäjien, pellavanloukuttajain, k o n e i denkäyttäjien kursseille. Kollektivisti haluaa olla ei vain varakas, mutta myöskin sivistynyt."

Estjanan kylän entinen köyhä talonpoikaisnainen, nykyinen kollektivisti Paraskeva Semjonovna *Harina* kirjoittaa:

"Ennen me luimme vähän ja vähän kävimme kokouksissa. Siksipä oudolta tuntuivatkin meistä sellaiset sanat kuin "rehuvarasto", "rehuperusta", "väkirehut" ym. Mutta nykyään me jo ymmärrämme, mitä nämä sanat merkitsevät, minäkin lueskelen sanomalehtiä "Svesdaa" ja "Leningradin Pravdaa".

Me olemme jo vieroutuneet vanhoista "pyhistä" kirjoista, luemme uusia, neuvostokirjoja. On vain vaikea saada kirjoja, punanurkkaa kun ei ole, vaikka meille Estjanan kylään voitaisi vaikka klubi avata. Olen jo tehnyt tilauksen radiosolmun asettamiseksi."

52 kilometrin päässä rautatiestä, 16 kilometrin päässä piirin keskuksessa, Moshenskin piirissä, on kollektivisoitunut Ustrekan kylä. Ustrekan kollektivistit *Lukin* ja *Mihailov* kertoivat *Leningradin Pravdassa* siitä tavattoman suuresta edistyksestä kulttuurityössä, jota kollektivisoituneella maaseudulla nykyään on havaittavissa. Yksinkertainen, vilpitön ja samanaikaisesti syvällisen vaikuttava oli heidän kertomuksensa:

"Entisinä, jo kauan sitten menneinä vuosina, kerran-pari viikossa pyörähti Ustrekassa posteljooni, toi papille tilaamansa pappislehden, muutamia kirjeitä kylän ukoille ja jälleen oli Ustreka eristetty kaikesta muusta maailmasta...

Nykyään kollektivisoitunut Ustrekan kylä on kiinteässä yhteydessä ei ainoastaan Moshenskin piirikomitean ja Borovitshin, mutta myöskin Leningradin ja Moskovankin kanssa. Kokonaan toisenlainen on nykyään Ustreka. Valtatietä ja kyläteitä kiertää joka päivä kerran päivässä postinkantaja. Viime vuonna kollektiivitaloudessamme oleviin 76 jäsentalouteen tilattiin 33 sanomalehteä. Tämän vuoden heinäkuun 1 päivänä tilattiin jo 83 kappaletta lehtiä ja aikakausjulkaisuja.

Leningradista saapuvan sanomalehden saamme kolmantena päivänä ilmestymisen jälkeen. Mutta kaikki uutiset me tiedämme yhtä nopeasti kuin nekin, kutka asuvat itse Leningradissa. Ustrekassa on 80 radiovastaanottajaa. Ja me kuuntelemme joka päivä sekä konsertteja, sähkösanomia, että myöskin puolueemme ja neuvostovallan johtajain esiintymisiä.

Tänä vuonna me järjestimme 12 numeroa käsittävän oman puhelinasemankin. Ustrekasta voidaan nyt jo soittaa Leningradiin! Entinen Ustreka ei voinut edes haaveillakaan kaikesta tästä. Ja parhaillaan me mietiskelemme, miten voisimme rakentaa kyläämme vakituisen kinoteatterin. Tätä seikkaa on Uritskin kollektiivitalouden hallinnon ja kyläneuvostomme harkittava. Kyläneuvoston rinnallahan olisi sitä varten suuri rakennuskin. Taikka voitaisiin ottaa lukutuvan alakerta — siihenkin saataisiin hyvä kinohuoneusto 150 henkilölle."

Ustrekan kylän ja tuhansien samanlaisten kylien kollektivistit asettavat omasta alotteestaan esille kollektiivitalouksien hyvinvoinnin kysymyksiä. He katsovat velvollisuudekseen, että kollektiivitalouden tiluksien halki johtava tie olisi mallikunnossa. He katsovat tarpeelliseksi järjestää yhteissaunoja, saada aikaan puhtauden ja järjestyksen, laittaa tuulettimet kaikkiin kollektivistien

tupiin. Eikö tämä ole todisteena kollektiivitalouksien järjestelmän kasvavasta mahdista, siitä valtavasta luomisinnosta, jonka elähdyttämänä miljoonat kollektivistit nykyään, bolshevikkipuolueen johdolla, takovat uutta varakasta elämäänsä!

*

Kone-traktoriasemien poliittisten osastojen työ ja puoluejärjestöjen uudestijärjestäminen maaseudulla tuotannollisen periaatteen pohjalle takaa puoluevaikutuksen voimistumisen kollektiivitalouksissa, takaa meille yhäti kasvavan menestyksen taistelussamme kollektivistien kohottamiseksi varakkaan elämän tasolle.

"Näin kärkevän luokkataistelun oloissa, kuin mikä nykyään on käynnissä meillä Neuvostomaassa, — sanoi tov. Stalin KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa, — ei enää jää tilaa "neutraalisille" kollektiivitalouksille, tällaisissa oloissa kollektiivitaloudet voivat olla vain joko bolshevistisia, taikka sitten neuvostovastaisia. Ja ellemme me johda noita tai näitä kollektiivitalouksia, niin se merkitsee sitä, että niitä johtavat neuvostovastaiset ainekset."

Eräänä selvimpänä esimerkkinä tästä tov. Stalinin lausunnosta on *Gdovin* piiri alueellamme. Vielä vuosi-puolitoista sitten, opportunistisen johdon aikana, tämän piirin monissa kollektiivitalouksissa vallitsi kulakkien mielivalta. Kollektiivitalouksia puhdistettaessa kulakit poistivat kollektivistien riveistä huomattavan osan köyhiä ja keskivarakkaita. Vihdoin aluekomitea poisti piiristä sen vararikkoutuneen johdon, lujitti piiriä karaistuneilla bolshevistisilla kaadereilla. Kollektiivitalouksista potkittiin pois 200 kulakkia. Piirin koneistosta siirrettiin 50 kommunistitoimitsijaa johtavaan työhön kyläneuvostoihin ja kollektiivitalouksiin. Monet puoluesolut ovat lujittuneet ja poliittisesti kasvaneet. Kommunistit ovat monissa kollektiivitalouksissa valloittaneet enemmistön puolelleen.

"Laajalti tunnettu on piirissämme kollektiivitalous "Krasnyi frontovikin" puolue- ja nuorisoliittoydin, jonka muodostavat tt. Kusmin, Jegorov ym. He ovat kyenneet saamaan kollektiivitaloutensa todella esimerkilliseksi, mallikelpoiseksi. Kaikki prikaatit ylittävät työnorminsa, kilpaillen keskenään. Kommunisti Jegorovin prikaati kynti 0,75 ha päivässä, normin ollessa 0,5 ha. Kollektiivitaloudessa on valmistumaisillaan karjanavetta sadalle päälle. Paikallisten puoluejäsenten johdolla kollektivistit muuttuvat kollektiivisten peltojen varakkaiksi työntekijöiksi. Niinpä entinen batrakki Jegor Minajev saa yksistään viljaa 180 puutaa, yli 300 puutaa perunaa ym. Kollektiivitalous "Krasnyi frontovikin" jäsenet saavat 6 kiloa viljaa työpäivää kohden. "Meidän kollektiivitaloutemme on muodostunut mallikelpoiseksi taloudeksi vain siksi, että kommunistit osaavat tehdä työtä, ovat itse esimerkkinä," — puhelevat kollektivistit."

Suuri osuutensa alkaa kollektiivitalouksissa olla *myötämielisten ryhmillä,* joihin ensitilassa tulevat kollektiivitalouksien puolueorganisaattorit nojautumaan kaikessa työssään. *Soletskin* KTA:n politosaston päällikön tov. *Kostrovin* lausunnon mukaan "myötämielisten ryhmäin avulla monet meidän kollektiivitalouksista astuvat jälellejääneiden joukosta eturiveihin. Yleistä on, että siellä, missä jo on järjestetty myötämielisten ryhmät, työkin edistyy joustavammin, järjestyneemmin". Esim. kollektiivitalous *Krasnoje pole,* Svinorodskin kyläneuvostoalueella, on sen johdosta, kun puolueorganisaattori tov. *Gurin* on onnistunut muodostamaan sinne myötämielisten ryhmän, nykyään jo päässyt repeämästä, saavuttaen voiton toisensa jälkeen niin sadonkorjuussa, syyskynnöissä kuin myöskin pellavan luovutuksessa.

*

Olisi kuitenkin mitä typerintä, bolshevikeille kerrassaan luvatonta omahyväisyyttä luulla, että kollektiivitalouksissamme kaikki käy hyvin ja sileästi, että tällä alalla me emme enää joudu kohtaamaan vakaviakin vaikeuksia, ettemme kohtaa meidän jo murskaamien luokkien jätteiden hajoitustyötä ja vaikutusta mitä moninaisimmissa ilmenemismuodoissaan, ettemme joudu tekemisiin yksilöetuilun ja kulakkimielialojen jät-

teiden kanssa Kysymys ei ole läheskään näin. Meidän

"tulee vielä tehdä paljonkin työtä, uudestikasvattaaksemme kollektivistitalonpojan, ojentaaksemme hänen individualistisen psykologiansa ja tehdäksemme hänestä todellisen sosialistisen yhteiskunnan työntekijän" (STALIN).

Kollektivistien sosialistinen uudestikasvattaminen, heidän muokkaamisensa luokattoman sosialistisen yhteiskunnan tietoisiksi ja aktiivisiksi rakentajiksi, tulee kestämään useampia vuosia. "Rynnäköillä" ei tässä saada mitään aikaan — tässä vaaditaan jokapäiväistä, uupumatonta ja sitkeätä työtä. *"Koottava ja järjestettävä luja bolshevistinen ydinjoukko jokaisessa kollektiivitaloudessa — kas tällainen on tehtävämme" (KIROV).* Juuri tästä onkin alettava. Taistelu kollektivistien kohottamiseksi varakkaaseen elämään, taistelu sen hyväksi, että saataisiin kollektivisteissa kasvatetuksi tietoisuus välttämättömyydestä täyttää ensitilassa velvollisuutensa proletaarista valtiota kohtaan, taistelu bolshevististen kollektiivitalouksien puolesta — juuri nämä tehtävät ovat meidän puoluejärjestöjemme ratkaisevina, pää- ja perustehtävinä maaseudulla. On ymmärrettävä, että tunnus kollektiivitalouksien muuttamisesta bolshevistisiksi ja kaikkien kollektivistien saattamisesta varakkaiksi on *puolueemme tämän hetken johtava taistelutunnus.* Miten mikin puoluejärjestö käytännössä muuttaa tämän tunnuksen eläväksi todellisuudeksi — juuri se on nykyoloissa parhaimpana ja varmimpana kriteriönä kyseessäolevan järjestön työtä arvosteltaessa.

Valtava enemmistö alueemme puoluejärjestöistä suurella menestyksellä toteuttaakin käytännössä tätä puolueemme historiallista tunnusta. Mutta vielä on alueellamme eräitä sellaisiakin piirejä (esim. *Lytshkovskin* piiri), missä puoluejärjestöt suotuisista oloista huolimatta eivät tehneet taatuksi kollektiivitalouksien tulojen kasvua, ja vain siksi, etteivät osanneet uusissa oloissa uudestijärjestää johtoaan, vaan pitivät kiinni vanhoista, aikansa eläneistä ja perinpohjin vararikkoutuneista kansliamais-byrokraattimaisista johtometoodeista. Nämä Lytshkovskin johtajairvikuvat huolehtivat kaikkein vähiten töiden järjestämisestä kollektiivitalouksissa; todellisen urakkatyön asemesta he laajalti edistivät niin sanottua "perhekuntain urakkatyöskentelyä", laskivat työkurin kollektiivitalouksissa kerrassaan kehnoksi eivätkä mobilisoineet kollektivistijoukkoja taisteluun laiskureita, lorvailijoita ja etuilijoita vastaan. Ei siis olekaan ihme, että kaiken tämän seurauksena työpäivän arvo Lytshkovskin piirin kollektiivitalouksissa ei tänä vuonna kohonnut, vaan eräissä kollektiivitalouksissa päinvastoin aleni. Tämä tosiasia on todisteena Lytshkovskin piirijohdon täydellisestä vararikkoutumisesta. Siksi puolueen aluekomitea onkin kokonaan uusinut piirijohdon.

Tietenkin Lytshkovskin piiri alueellamme on poikkeustapaus. Mutta olisi anteeksiantamaton virhe sen vuoksi omahyväisesti herpaannuttaa otteitamme. Meidän puoluejohtomme edelleen parantamiseksi maatalouteen nähden, kollektiivitalouksien tuotannon entistä paremmin johtamiseksi on edelleenkin työskenneltävä uupumattomasti. Ja tässä suhteessa on edessämme tehtävänä

"asettaa koko meidän johtomme ei ainoastaan taistelujalalle, mutta myöskin järjestettävä se siten, että se tunkeutuisi ja syventyisi asiain ytimeen, että se olisi todella konkreettista, sisältäisi itseensä yhtämittaisen täytäntöönpanon tarkistuksen ja täydellisesti nojautuisi itsensä työtätekevien luoviin kokemuksiin" (KIROV).

❄

Tien kollektivistien varakkaaseen ja kulttuuriseen elämään on osoittanut työläisten ja kollektivistien suu-

ri johtaja, Leninin asian nerokas jatkaja — tov. *Stalin.*

"Teiltä vaaditaan vain yhtä, — sanoi tov. Stalin Neuvostoliiton kollektivisti-iskurien ensimmäisessä edustajakokouksessa, — on työskenneltävä rehellisesti, jaettava kollektiivitalouksien tulot suoritetun työn mukaan, suojeltava kollektiivitalouksien omaisuutta, suojeltava koneita ja traktoreita, saatava aikaan hyvä hoito hevosille, täytettävä työläis-talonpoikaisen valtiomme antamat tehtävät, lujitettava kollektiivitaloudet ja poistettava kollektiivitalouksista sinne tunkeutuneet kulakit ja kulakkien häntyrit."

Ensimmäisenä ja ratkaisevana ehtona tämän taisteluohjelman toteuttamisen tiellä oli se mainio käänne suhtautumisessa kollektiivitalouksien työhön ja työkuriin, joka jo viime keväänä tapahtui kollektivistien laajoissa joukoissa. He näkivät selvästi edessään leveän tien valoisampaan, varakkaaseen elämään ja miljoonaisin taistelurivistöin he astuivat tälle varmalle leniläiselle tielle ja bolshevikkipuolueen johdolla läksivät eteenpäin, kohti tuotantovoimien ja kulttuurin ennenkuulumatonta kukoistusta maataloudessa, kohti kapitalismin jätteiden täydellistä poistamista ei ainoastaan taloudesta, mutta myöskin ihmisten tietoisuudesta, kohti suuren Neuvostomaamme muuttamista sosialistisen yltäkylläisyyden maaksi, kohti luokattoman sosialistisen yhteiskunnan täydellistä voittoa!

Suomen työväenliikkeen historiankirjoitusta parantamaan

SVT:n y.m. NEUVOTTELUKOKOUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

VIIME keväänä pidettiin Leningradissa Suomen Vallankumousliikkeen Tutkijakunnan y.m. Karjalassa ja Leningradissa toimivain tutkimus- ja kustannusjärjestöjen neuvottelukokous, jossa eräänä tärkeimpänä kysymyksenä oli neuvottelu Suomen vallankumousliikkeen historian kirjotuksessa todettujen virheiden oikaisemisesta ja jatkuvasta tutkimustyöstä. Oli tärkeätä yhtenäistyttää tämä työ, jota tehdään eri paikoissa — Karjalassa, Leningradissa, Moskovassa y.m. Erikoisen tärkeä oli yhtenäisen poliittisen linjan sovelluttaminen ohjeeksi arvostelulle ja tutkimustyölle. Tämän ohella oli joukko käytännöllisiä kysymyksiä: työn jako eri laitosten kesken, kokemusten vaihtaminen y.m. Huomattavimman sijan kokouksessa sai ennen julkaistujen, Suomen vanhaa työväenliikettä ja erikoisesti v. 1918 luokkasotaa koskevien kirjotusten ja muistelmien sekä ylipäänsä Suomen historian rintamalla suoritettujen tutkimustöiden arvioiminen, sitä tehneiden laitosten ja tovereitten toiminnan arvostelu. Mutta tietenkään ei tarkotuksena ollut yksinomaan vain arvostelu, vaan ennen kaikkea tutkimustyön eteenpäin sysääminen, neuvottelu siitä, miten saataisiin muistelmain kirjoittaminen ja keräys sekä aineiston tutkiminen ja tätä alaa koskeva kaunokirjallinen luomistyö korkeammalle poliittiselle ja tuotannolliselle tasolle.

Tämän kysymyksen alustajina esiintyivät SVT:n puolesta toverit Yrjä Sirola ja L. Gustafsson. Keskustelussa käyttivät puheenvuoroja m.m. toverit Lehtinen, Letonmäki, Lepola, Latukka, Aalto, Törmälä y.m. Sekä alustuksissa että keskustelussa tuotiin esille koko joukko näytteitä siitä, (joista osa on päätöslauselmassa) kuinka tarpeen tällä alalla on sekä edellisen arvostelu että erikoisesti vakava tutkimustyö. Niin paljon on vielä epäselviä kohtia ja tutkimattomia aloja, että on kiireesti käytävä asiaan käsiksi, varsinkin kun kyseessäoleviin tapauksiin,

v. 1905 ja 1918 vallankumousliikkeisiin ja luokkataisteluihin osanottajia on vain vähän enää elossa. Ja erikoisen tärkeä on saada historiasta opetuksia ja kokemuksia avuksi nykyisille ja tuleville taisteluille. Neuvostoliiton suomenkielisissä oppilaitoksissa opetetaan myös Suomen luokkataistelujen kokemuksia, joten on tärkeätä, että niissä käytetyt oppikirjat ja aineistot puhdistetaan virheellisyyksistä ja toimitetaan niille täyspainoisia oppikirjoja.

Kokouksessa esitetty arvostelu ja siellä laaditut suunnitelmat ovat vieneet jonkin verran eteenpäin kyseessäolevaa asiaa. Mutta on myönnettävä, että kokouksen järjestelyssä ja asiain käsittelyssä oli huomattavia puutteita. Kokousta ei oltu huolellisesti valmistettu, arvostelua ja ehdotuksia ei oltu edeltäkäsin toimitettu osanottajille, niin että keskustelussa esitetyt lausunnot muodostuivat sen pääasialliseksi aineistoksi. Eikä tätäkään aineistoa ole vielä ennätetty toimittaa julkaistavaan kuntoon. On kuitenkin pidetty tarpeellisena saattaa julkisuuteen se osa kokouksen päätöksestä, johon on koottu alustuksissa ja keskustelussa esitetty arvostelu ja tehdyt ehdotukset.

Kuten päätöslauselmassa olevasta virheellisyyksien ja puutteellisuuksien luettelosta näkyy, on tällä alalla tarpeen vakava työ, siksi puutteellinen on ollut tällä alalla kritiikki ja itsekritiikki. Ja on myönnettävä, että ne eivät kokouksessakaan vielä muodostuneet kyllin syväksi, koko alaa käsittäväksi, vaan rajoittuivat erinäisiin, kylläkin hyvin tärkeisiin merkintöihin ja arvosteluihin. Näiden arvostelujen julkaisemisen kautta oikaistaan koko joukko konkreettisia virheellisyyksiä ja sen kautta annetaan viitteitä muiden saman tapaisten virheellisyyksien korjaamiselle. Mutta on tunnustettava, että täysin tiivistä, kaikinpuolista ohjetta ei vielä näistä saa, vaan on tätä arvostelua lähitulevaisuudessa täydennettävä kriitillisillä ja itsekriitillisillä kirjoituksilla, joissa nämäkin arvostelut perusteellisemmin perustellaan ja kohdistetaan arvostelu sellaisiin kohtiin, joita tässä ei kosketella.

Päätöslauselma julkaistaan, puutteistaan huolimatta, ensimmäisenä yrityksenä aikaisemmin julkaistujen kirjoitusten ja muistelmain kritiikin tiellä, kehotuksena tehostettuun puoluevalppauteen ja taisteluun kahdella rintamalla, perusohjeena toveri Stalinin kirje Proletarskaja revolutsijan toimitukselle «Muutamista bolshevismin historian kysymyksistä» (kts. «Kommunisti» n:o 11 v. 1931).

SUOMEN SODANEDELLISTÄ SOSIALIDEMOKRATIAA JA LUOKKASOTAA KOSKEVIEN KIRJOITUSTEN IDEOLOGISISTA VIRHEISTÄ JA MUISTA PUUTTEELLISUUKSISTA

Perustavimpana puutteena on pidettävä julkaistujen Suomen työväenliikettä, erikoisesti v. 1917—18 vallankumoustaisteluita koskevien muistelmien ja arvioitten marxilais-leniniläisen kritiikin heikkoa ja riittämätöntä suorittamista, sillä niissä on esiintynyt joukko sosdem ideologian jätteiden ilmauksia sekä muita epätarkkuuksia, virheitä ja puutteellisuuksia, ollen tämä kaikki osoituksena marxilais-leniniläisen ideologian omaksumisen puutteesta, heikosta puoluevalppaudesta ja vallinneesta liberalismista päättävän taisteluasenteen asemesta kirjoja ja kirjoituksia toimitettaessa ja julkaistaessa.

Kirjallisuutta, muistelmia ja kirjoituksia on julkaistu ilman varmaa suunnitelmaa ja riittävää redaktiota. Kritiikkiä ja itsekritiikkiä Suomen vallankumousliikkeestä, luokkasodan edellisen sosialidemokratian luonteesta ja politiikasta ei ole riittävästi konkretisoitu yhtenäisesti tutkimalla eri aloja ja aikakausia: Kansalli-

suuskysymys (nationalismi ja internationalismi), luokkasodan sotilaalliset kokemukset, maa- ja talonpoikaiskysymys, kysymys puolueesta, kuten oikein todetaan SKP:n v. 1932 puoluekonferenssin päätöksessä työstä ideologisella rintamalla.

Mainituista ideologisista virheistä ja muista puutteista esitettiin kokouksessa seuraavat:

1. Amerikassa v. 1928 julkaistussa Suomen Luokkasota kirjassa on tov. O. Vilmin kirjoitus «Piirteitä Suomen työväenliikkeen kehityksestä sen varhaisemmilta vuosilta», jossa esitetään sosdem puolue johdonmukaisen luokkataistelun puolueena ja sen työ siinä valossa, että muka «työväen laajat joukot tulivat käsittämään vallitsevat yhteiskunnalliset epäkohdat, niiden olemassaolon todelliset syyt ja niiden poistamiseksi tarvittavat keinot». Toveri Vilmi kyllä heti tämän jälkeen luettelee mitä kaikkea Suomen vanha sosdem puolue ei ymmärtänyt (imperialismi, Venäjän vallankumouksen merkitys, sen muuttuminen proletaariseksi vallankumoukseksi, kommunistisen puolueen merkitys, sen välttämättömyys), josta, kun luetteloon vielä lisätään kysymykset proletaarisesta vallankumouksesta, proletariaatin diktatuurista, työväen ja talonpoikain liitosta edellisen johdolla, kansallisuuskysymys y.m. käy selville, että Suomen vanha sosdem puolue ei selvittänyt joukoille niiden epäkohtain (riiston ja sorron) perussyytä (imperialismi) eikä siitä vapautumisen ainoata tosikeinoa (vallankumous). Mutta toveri Vilmin esittämällä tavalla tämä seikka ei tule selvästi esille, ollen kirjoitus poliittiselta olemukseltaan ja rakenteeltaan vanhan sosialidemokratian kaunistelua ja puolustelua.

2. V. 1905—06 vallankumoustapahtumia koskevissa kirjoituksissa on joukko vakavia virheitä. Esim. toveri Sirolan kirjoituksessa Kommunistissa v. 1925 ei selvitetä vallankumouksen luonnetta eikä voimia ja on itsekritiikki hyvin puutteellinen. Tov. L. Laukin poleemisessa kirjoituksessa v. 1905 on myös virheellisyyksiä. Samoja asioita kuvailevassa tov. E. Haapalaisen kirjassa Suomen työväen ensimmäinen nousu samoin kuin tov. T. Rantasen esipuheessa mainittuun kirjaan on joukko poliittisia oikeisto- ja «vasemmisto»-virheitä sekä historiallisia epätarkkuuksia esim. talonpoikaiskysymyksen aliarvioimista ja bolshevikkipuolueen osuuden ymmärtämättömyyttä Venäjän vallankumouksessa ja kansainvälisellä areenalla.

3. Tov. J. Puron kirjasessa Suomen sosialidemokratia ja talonpoikaiskysymys ennen v. 1918 on historiallisessa arviossa jonkin verran «vasemmisto» tendenssiä (mekaanisesti esitetty kysymys «petoksen valmistelusta» Suomen vanhan sdp:n agraaripolitiikassa) sekä joukko muita puolinaisuuksia, epäselvyyksiä ja virheitä, esim. talonpoikaiskysymyksen polit.asettelu. L. Gustafssonin ja Visasen arvostelussa (Punainen Karjala 1931—32), langetaan vanhan sosdem puolueen virheitten puolusteluun.

4. Vapaudessa (22.I.33) kirjoittaa eräs toveri Suomen vanhasta sosialidemokratiasta: «Mutta puolueen ansio on ennenkaikkea siinä, että se sittenkin lähti vallankumoukseen, antoi sille johdon ja ohjelman», mikä lause sellaisenaan on puolinainen, kun ei samalla selitetä, että se puolue ei kyennyt antamaan vallankumoukselle oikeaa, bolshevistista ohjelmaa eikä johtoa.

5, Epäbolshevistisesti käsittelee historian kysymyksiä tov. E. Haapalainen kirjoituksissaan Punaisessa Karjalassa tammik. v. 1933.

6. «Vasemmistolaista», nykyistä SKP:n johtoa parjaavaa, sekä sitä vastaan oppositiotarkoituksessa esitettyä «arvostelua» v. 1918 asioista on ollut useissa E. Rahjan kirjoituksissa.

7. Kokoelmassa Suomen työväen vallankumous (julkaistu SVT:n toimesta v. 1928) julkaistaan oikaisematta joukko v. 1918—19

tehtyjä kirjoituksia, vaikka niissä kirjoituksissa on joukko virheitä sekä hyvin runsaasti ideologista sekavuutta ja puolinaisuutta ja se, ettei esiinny selvää käsitystä puolueen merkityksestä, sen osuudesta proletaarisessa vallankumouksessa, jossa suhteessa alkuaikoina ilmeni runsaasti sekavia käsityksiä, ollen niitten nyt myöhempi, oikaisematta tapahtunut julkaiseminen, vakava virhe, osoittaen suurta valppauden puutetta ja riittämätöntä bolshevistista puoluetietoisuutta.

Suomen luokkasodan tappion pääsyyksi esitetään siinä useissa kirjoituksissa Saksan imperialismin interventio eikä todellista perussyytä: ettei ollut bolshevistista puoluetta. Esim. SKP:n perustavan kokouksen avoimessa kirjeessä Leninille syyskuussa v. 1918, jossa kyllä suoritetaan terävä itsekritiikki, sanotaan: «Meidän proletaarisen vallankumouksemme onnetonta lopputulosta eivät toki ratkaisseet meidän sen johdossa olleiden historialliset virheemme. Sen ratkaisi Saksan imperialismin peto.» (S. t y ö v. v a l l a n k u m. s. 8).

Y. Sirolan puheessa Kontiovaaralla (v. 1918): «Tappiomme ei kuitenkaan johtunut näistä virheistämme, vaan Saksan lahtarien sekaantumisesta» (siv. 83) ja kirjoituksessa «Punakaartilaisuus» (v. 1919): «Historian ylivoimaiset vallat aiheuttivat Suomen punakaartille raskaan tappion» (s. 79). Mainitussa Kontiovaara-puheessa on muitakin virheitä. Sanotaan vanhasta sosdem puolueesta: «Vain äärimmäinen oikeisto pysytteli sivussa kumouksesta, ilman että sekään sitä silloin suoranaisesti vastusti». Kun puhe uudelleen julkaistiin v. 1928, piti olla jo täysin selvillä, että tuo oikeisto oli selvästi vastustanut kumousta (puoluekokouksessa, eduskuntaryhmässä) ja että se sen kumouksen aikana vehkeillen porvarien kanssa jo sen petti.

Kirjoituksessa «Punakaartilaisuus» sanotaan myös puolustukseksi sitä lausuntoa vastaan, ettei noin epäselvällä kannalla olevien olisi pitänyt ryhtyä vallankumouksen johtoon: «Mutta todellisuudessa vallankumouksen johtoon joudutaan, harvoin pyritään», mikä on totta Suomen v. 1918 vallankumoukseen nähden, mutta yleistettynä on lause aivan epäbolshevistinen, vaistovaraisen käsityksen ilmaus.

Kokoelmaan otettu tov. Lassyn kirjoitus «Suomen v. 1918 työväen kapina» (julaistu ensi kerran Suomessa S o s i a l i s t i s e s s a a i k a k a u s l e h d e s s ä N:o 3 v. 1919) on kauttaaltaan epäbolshevistinen, esiintyen siinä Suomen vallankumouksen luonteen ja liikkeellepanevien voimien vääristelyä (mainitusta vallankumouksesta sanotaan m.m. siten, että se oli «epätoivoinen tunteenpurkaus, josta järki ja viisaus olivat kaukana»). Bolshevismista puhutaan «sellaisena kuin se kehittyi Suomen vallankumouksen jälkeen», mikä on luiskahdusta sellaiseen käsitykseen, jota myöhemmin edisti Trotski. Kirjoituksesta olisi voinut ottaa eräitä sellaisia kohtia, mutta ei sen epäbolshevistisia järkeilyjä. Kirjoituksen karsimatta ja kritikoimatta julkaiseminen oli virhe.

Evän kirjoituksessa «Mikä johti aseelliseen luokkasotaan Suomessa» (julaistu ensi kerran K u m o u k s e s s a N:o 2, v. 1918 ja nyt tekijän kuoleman jälkeen tässä kokoelmassa) esiintyy sellainen olettamus, että proletaarisen diktatuurin jälkeen voisi parlamenttarismin ottaa jälleen käytäntöön. Tämä syvästi virheellinen käsitys kiteytyy Evän kirjoituksessa seuraavaan loppuponteen: «Vasta sitten kun porvaristo on taloudellisessa suhteessa menettänyt kaikki riistämismahdollisuutensa, voidaan entiset kapitalistit nostaa tasa-arvoisiksi hallintaan nähden ja silloin voisi ottaa parlamenttarismin jälleen käytäntöön».

Tov. Letonmäen eräissä kohdin, esim. talonpoikaiskysymyksessä vasemmistosuuntainen ja Gyllingin oikeistosuuntainen kirjoitus on otettu

kokoelmaan aivan riittämättömän pienillä huomautuksilla, jotka kirjoitusten perusvirheitä eivät selvästi oikaise.

Kokoelman lopussa olevissa selityksissä, joista — kuten koko kokoelmasta — vastaa julkaisun toimittaja, tov. Y. Sirola, on myös joukko epätarkkuuksia, puutteita ja virheitä.

8. Valkoista terroria koskevissa kirjoituksissa (Suomen luokkasota y.m.) liikutaan miltei pelkästään sentimentaalisen valituksen pohjalla. Vain jotkut kirjoitukset tekevät siitä poikkeuksen tuomatta esille pääasiaa: luokkataistelun jatkumista uusissa olosuhteissa, uuden vallankumouksellisen nousun valmistamista ja taistelua valkoista sosialidemokratiaa vastaan.

9. Suhteesta pikkuporvarillisiin kerroksiin esiintyy virheellinen käsitys tov. O. V. Kuusisen v. 1918 kirjoittamassa Itsekritiikissä (julaistu uudestaan v. 1928 kirjassa Suomen työväen vallankumous). Siinä on kohta, jossa aivan oikein arvostellaan vanhan sosdem puolueen yritystä demokratialla ja humanismilla rauhottaa ja houkutella pikkuporvarillisia ja talonpoikaisia kerroksia, mutta lisätään virheellisesti: «Pikkuporvarillisten ainesten rauhallisuudella tai epävarmalla suopeudella ei ollut eikä voinut olla taistelun kulkuun sanottavaa vaikutusta», jossa lauseessa ja eräässä muussakin suhteessa kirjoituksessa kuvastuu talonpoikaiskysymyksen aliarviointia. Epäonnistuneena «vasemmistolaisena» fraasina on pidettävä myöskin sitä mainitussa broshyyrissä olevaa paradoksiluontoista lausetta, että «vallankumoukseen oikeastaan mentiin — vallankumouksen välttämiseksi».

10. SKP:n KK:n v. 1928 julkaisemissa, Suomen vallankumouksen kehitystä ja arvostelua esittävissä teeseissä on virheenä m.m. se, että vanhan sosialidemokratian luonnehtiminen ja arvostelu on puutteellinen.

11. V. 1933 Suomen vallankumouksen 15-vuotismuistoksi julkaistussa SKP:n KK:n UB:n teeseissä, jotka kohottavat vanhan sosialidemokratian ja vallankumouksen itsearvostelun uudelle, entistä korkeammalle tasolle, on jäänyt puutteelliseksi ja täysin terävästi esille tuomatta sekä kritikoimatta kansallisen shovinismin ilmeneminen vanhassa sosialidemokratiassa; Ei ole myöskään huomioitu eikä poliittisesti arvioitu Leninin tammik. alussa v. 1918 tekemää muistiinpanoa: «Kansallinen shovinismi sortavien ja sorrettujen kansojen keskuudessa. Pikkuporvariston parasitismi ja Suomen sosdem petos». Puutteena niissä on myöskin mainittava se, että ei riittävästi korosteta Suomen vallankumouksen kautta syntyneen vallan proletaarista luonnetta, jonka Lenin teki jo NKP(b):n VIII puoluekokouksessa.

12. Virheenä on pidettävä sellaista kannanottoa Suomen vallankumouksen kysymyksiin, että sen lopputuloksessa on vain huonoa ja työväen asian petosta. Tällainen kanta ei ole totuudenmukainen, antaen se vain vettä vastavallankumouksellisten ja parjaajain myllyyn. Tällaista kantaa vastaan on voimakkaasti esiinnyttävä, tietenkin sellaisella tavalla, ettei se heikennä vanhan kritiikkiä, vaan päinvastoin sitä oikealla tavalla syventää.

13. Edelleen esiintyy epätarkuutta Suomen vallankumouksen luonteen määrittelyyn nähden Suomen vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta tehdyissä Dubrovkan päätöslauselman ensimmäisessä kohdassa, josta ei selviä, että se oli proletaarinen vallankumous, ja joka päätöslauselma kokonaisuudessaan on sikäli puutteellinen, että siinä ei kamppailua konkreettisesti yhdistetä sosialistisen rakennustyön kysymyksiin, sekä Markovan päätöslauselmassa, jossa annetaan aivan virheellinen määritelmä leninismistä.

14. Perin heikosti on SVT toiminnassaan tarttunut Suomen luokkasotaa koskevan kaunokirjallisuuden kritiikkiin (tov. Luodon y.m. kirjat) ja poliittisen tason kohottamiseen, josta

onkin ollut seurauksena, että julkaistu kaunokirjallisuus ei läheskään vastaa niitä vaatimuksia, mitä sille on tässä suhteessa asetettava.

15. SVT ei ole näin ollen vieläkään toiminnassaan suorittanut sitä täyttä käännettä, joka olisi ollut välttämätön, katsoen tehtyihin virheisiin ja nykyisen ajankohdan vaatimuksiin, ottaen erikoisesti huomioon tov. Stalinin kirjeen ja SKP:n v. 1932 puoluekonferenssin päätöksissä asetetut tehtävät ja SKP:n UB:n 15-vuotismuiston teesit.

Julkaistujen kirjojen ja kirjoitusten kritiikkiä on entistä suuremmalla terävyydellä ja puoluevalppaudella jatkettava. On nostettava tiukka ja säälimätön taistelu vieraitten ideologioitten ilmauksia vastaan niiden kaikissa esiintymismuodoissa. Kritiikissä ei ole lähdettävä hakemaan lieventäviä asianhaaroja, vaan armotta ja selvästi paljastettava virheet osoittaen niiden todellisen olemuksen ja pohjan, pitämällä tässä ohjeena tov. Stalinin kirjeessään antamaa linjaa päättävästä taistelusta kaikkia virheellisiä virtauksia ja liberalismia vastaan.

PUUTTEELLISUUKSISTA KERÄYS-, TUTKIMUS- JA JULKAISUTOIMINNASSA.

1. Ei ole tarpeellisella tarmolla toimittu muistelmien keräämiseksi mobilisoimalla tähän kykenevää aktiivia, kirjallisia voimia, opiskelevaa nuorisoa y.m., mistä hitaudesta työssä on ollut seurauksena, että paljon arvokasta aineistoa menee hukkaan (osanottajat kuolevat, tapaukset haihtuvat muistista y.m.).

2. Erikoisen heikosti on järjestetty muistelmain ja arviokirjoitusten kerääminen Suomen luokkasotaan ja yleensä Suomessa tehtyyn vallankumoustyöhön ja taisteluihin osallistuneilta venäläisiltä, virolaisilta y.m. tovereilta eikä ole tässä suhteessa kyetty antamaan asianomaisille laitoksille tarpeellista apua.

3. Aivan riittämättömästi on pantu huomiota vastustajain (porvarien, sosialidemokraattien) julkaisuihin, ei ole arvosteltu, paljastettu ja oikaistu niiden vääriä tietoja, vääristelyjä ja valheita.

4. Ei ole riittävästi eikä ajoissa ja huolellisen valmistuksen perusteella käytetty Suomen vallankumouksen tärkeitä opetuksia työväen ja talonpoikain taistelutahdon ja voittamisen taidon kohottamiseen kytkemällä nämä opetukset tämänpäiväisten vallankumoustehtäväin vaatimuksiin.

5. Liian vähän on SVT:n työssä Suomen työväenliikkeen ja v. 1918 vallankumouksen kysymysten käsittelyyn vertaillen kytketty Lokakuun vallankumouksen ja neuvostovallan lujittamisen ja sosialistisen rakennustyön, bolshevikkipuolueen kysymyksiin.

SVT:n EDESSÄOLEVISTA TEHTÄVISTÄ

1. On toteutettava käytännöllisessä keräys- ja tutkimustyössä sekä julkaisutoiminnassa se käänne, jonka erikoisesti viitoittavat SKP:n KK:n UB:n teesit Suomen vallankumouksen 15-vuotispäiväksi, yhä tarkistaen ja syventäen itsearvostelua ja tutkimustyötä.

2. Joudutettava tutkielmien valmistumista ja tähänastisissa plaaneissa suunnitelluilta ja nyt määritellyiltä aloilta:

a) Kansallisuuskysymys (porvarillisen nationalismin ja proletaarisen internationalismin ilmaukset, eri kansallisuuksiin kuuluvien työläisten ja köyhien maalaisraatajain osanotto jne.).

b) Suomen työväenvallan organisatoorinen koneisto ja sen toiminta eri aloilla.

c) Valkoinen terrori v. 1918 ja sen jälkeen.

d) Suomalaisten vallankumouspa-

kolaisten toiminta Neuvostoliitossa v. 1918 ja lähivuosina sen jälkeen.

e) Kuinka maa- ja talonpoikaiskysymys jäi ratkaisematta v. 1918.

f) Tutkielmia kansalaissodasta, erikoisesti sissitoiminnan alalta.

g) Eri virtauksista Suomen sosdem puolueessa.

h) Vanhan sosialidemokratian asenne ja rooli marxismin peruskysymyksiin, sen kehitykseen ja vaiheisiin.

i) Nuorison osuudesta vallankumouksellisessa taistelussa.

j) Naisten osanotto luokkasotaan v. 1918 Suomessa.

3. Tällaisten eri alain tutkielmain ja muistelmain lisäksi on aika-ajoin julkaistava kokoelmateoksia, joissa on eri aloilta muistelmia, dokumentteja ja lyhyitä tutkielmia sekä probleemien asetteluja.

4. Toimitettava muistelmia ja tutkielmia SKP:n toimiajalta luokkasodan jälkeisen ajan luokkataistelujen kehityksestä, kokemuksista ja opetuksista.

5. Pidettävä säännöllistä yhteyttä Neuvostoliitossa y.m. toimivain laitosten ja tovereitten kanssa, joiden työstä on Suomen vallankumousliikkeen tutkimiselle apua.

6. SVT:n on järjestettävä niin, että sen johdon ja toimistojen toimitsijat ovat tilaisuudessa omistamaan tarkkaa huomiota edellämainittuihin tehtäviin: muistelmain keräykseen, siinä tovereiden auttamiseen informatioilla, metoodisella ohjauksella, konsultatioilla ja teknillisillä apuneuvoilla, käyttäen apunaan toimihaluista aktiivia, erikoisesti kirjallisia voimia ja opiskelevaa nuorisoa sekä yhtenäistyttäen eri alueilla tehtävää työtä.

7. Tulevassa työssään on SVT:n suunnattava koko toimintansa sille pohjalle, että se tulee avuksi ja opiksi nykypäivien taisteluille.

*

Toimitus julkaistessaan edellä-olevan päätöslauselman, kehoittaa tovereita, erikoisesti Suomen v. 1918 vallankumouksen 16-vuotispäivän lähestyessä, iskutempoilla korjaamaan tässä asiassa olevia aukkoja. Julkaisujen ja lehtien toimittajia, kirjailijoita, opettajia, punakaartilaisia ja partisaaneja, kaikkia tovereita, joilla on Suomen vallankumousliikkeistä muistelmia tai tutkielmia tekeillä, kehotetaan käymään asiaan käsiksi lujalla otteella, proletaarisen innostuksen ja luomiskyvyn voimalla, kohottamaan esille Suomen proletariaatin ja köyhien talonpoikain kunniakkaat taistelut, armottomasti arvostelemaan niissä esiintyneitä heikkouksia, erikoisesti vanhan sosdem puolueen epäbolshevistista, syvästi virheellistä linjaa ja sen vallankumouksen johdossa tekemiä virheitä. Asiaan kuuluu myös Suomen myöhemmän työväenliikkeen ja SKP:n virheiden ja puutteiden arvostelu, niin että kaikesta tästä tulisi kokemusta, voimaa ja innostusta sosialismin rakentamisen hyväksi Neuvostoliitossa, maanpuolustuksen vahvistamiseksi ja kansainvälisen vallankumouksen edistämiseksi Kominternin ja sen etumaisen puolueen, NKP(b):n johdolla.

Suomen vallankumouksen 16-vuotismuisto tulkoon uudeksi osotukseksi siitä, että työväenluokan ja köyhien talonpoikain kunniakkaat taistelut eivät ole unohtuneet, vaan elävät osanottajien ja nuoren polven mielessä, kirkastettuina marxilais-leniniläisellä arvostelulla, avuksi ja opetukseksi nykyisille ja tuleville taisteluille. Suomen vallankumouksen muistoa on vietettävä oikean internationalismin hengessä, kansainvälisen kommunistisen kasvatuksen merkeissä. Kohotettaessa esille Suomen proletariaatin taistelukokemuksia ja Suomen vallankumouksen opetuksia on niitä arvostellen verrattava bolshevikkipuolueen oikeaan leniniläiseen taisteluun kahdella rintamalla opportunismia ja mätää liberalismia vastaan. On osotet-

tava, kuinka vain leninismin johdolla on mahdollinen menestyksellinen vallankumoustaistelu, voitto ja proletariaatin diktatuurin toteuttaminen, sosialismin rakentaminen, luokkien hävittäminen, kommunismi.

A. OSIPOV

Puolueopiskelua on johdettava konkreettisesti

KOLLEKTIIVITALOUKSIEN järjestelmän jatkuva lujittaminen, kollektiivitalouksien muuttaminen todella bolshevistisiksi ja kollektivistien varakkaiksi sosialistisen maatalouden työntekijöiksi, puolueen maaseudun puoluejärjestöille esittämä vaatimus kollektiivitalouksien talonpoikaisjoukkojen sosialistisen uudestikasvatuksen joustavasta, konkreettisesta bolshevistisesta johtamisesta, välttämättömyys lujittaa vallankumouksellista valppautta luokkavihollisen vehkeisiin nähden ja armoton taistelu kaikkia opportunismin ilmiöitä vastaan, — kaikki tämä yhdessä otettuna vaatii jokaisen piirin puoluejärjestöä päättävästi kohottamaan puolueen jäsenten, kandidaattien ja myötätuntoisten aatteellis-poliittista tasoa, jyrkästi parantamaan koko marxilais-leniniläistä kasvatusta.

Vuoden 1932—1933 puolueopiskelun yhteenvedot osoittavat, että monissa piirijärjestöissä on ollut opportunistista puoluevalistustyön aliarvioimista. Vain siten voidaan selittää puolueopiskelun rikkoontuminen 15 piirissä oppivuonna 1932—33.

Opetusohjelmien käsittelyn alhainen taso, heikko aktiivisuus ja opiskelijain epätyydyttävä käsiteltyjen kysymysten omaksuminen olivat kuvaavia monien koulujen ja kerhojen työlle eräissä piireissä.

Aluetta käsittävä kultpropagandistien neuvottelukokous, joka pidettiin t.v. syyskuun puolivälissä, paljasti kaikella terävyydellä kaikki puoluevalistustyön verkoston työssä ilmenneet puutteellisuudet ja virheet.

Puutteellisuuksien ilmentämistä puoluevalistustyön järjestämisessä auttoi erikoisesti puolueen puhdistus. NKP(b):n Leningradin aluekomitean ja kaupunginkomitean byro päätöksessään syyskuun 15 päivältä merkitsee, että Leningradissa järjestön jäsenien ja kandidaattien teoreettisen tason ja poliittisen aktiivisuuden huomattavan kasvun rinnalla puhdistus ilmensi NKP(b):n eräissä kollektiiveissa ja soluissa puoluevalistustyön epätyydyttävän järjestämisen. Tämä velvoittaa kaikki piirijärjestöt, jokaisen puolueen solun taistelemaan bolshevistisesti puoluevalistustyön oikean järjestämisen puolesta, puoluejärjestön jäsenten aatteellisen tason jatkuvan kohottamisen puolesta.

Puoluevalistustyön verkoston kehittämisen avuksi piirijärjestöissä NKP(b):n aluekomitea mobilisoi 55 leningradilaista ammattitaitoista puoluetyön propagandistia ja puoluetyöntekijää. Mobilisoitujen toverien tehtäviin kuului avustaa puolueen piirijärjestöjä puoluevalistustyön verkoston komplektoimisessa, kehittää laaja selostustyö marxilais-leniniläisen kasvatuksen tehtävien ympärille.

Piireistä palanneiden toverien selostustietojen mukaan alettiin valmistava työ jo kesällä. Pidettiin propagandistien täydennysvalmennuskurssejä, tehtiin puolueopiskelun kirjojen tilausilmoituksia, kerättiin kirjallisuutta ja metoodisia välineitä, joita voidaan käyttää puoluevalistustyön verkoston kehittämisen aikana. Laadittiin verkoston kehittämissuunnitelmat.

Syyskuussa alkoi laaja selostustyö. Kuitenkin enin osa piireistä myöhästyi joukkotyön kehittämisessä puolueopiskelun tehtävien ympärille. Vasta aluekomitean kultpropagandistien

edustajain saavuttua (55 piirissä) annettiin sysäys laajalle selostustyölle. Piireissä mobilisoitiin aktiivi ja lähetettiin kollektiivitalouksiin, neuvostotiloille ja kyliin tekemään selostustyötä ja auttamaan soluja puolueopiskelun järjestämisessä paikkakunnilla. Piirien ja poliittisten osastojen lehdistö suoritti laajaa työtä, julkaisten artikkeleita ja uutisia puhdistuksen tuloksista piireissä, valistustyöverkoston työssä olevista puutteellisuuksista, osoittaen konkreettisia esimerkkejä kommunistien ja puolueettomien aktivistien aatteellisesta ja poliittisesta kasvusta.

Myönteisenä toimenpiteenä propagandistien valinnassa puoluevalistustyön verkkoa varten on merkittävä se, että suurimmassa osassa piirijärjestöjä piirikomitean byro tarkasti ja vahvisti propagandistien koko joukon. Edellisinä vuosina tämä on tehty vain yksityisissä piireissä ja sitä on sovellutettu vain osaan propagandatyöhön vedetyistä kommunisteista.

Valmistava työ kehitettiin aikanaan ja suunnitelmallisesti Tsherepovetsin, Beloserskin, Vosnesenskin, Sholskin, Jefimovskin ym. piireissä. Näissä piireissä piirikomitean byrot ja täysiistunnot käsittelivät huolellisesti puoluevalistustyön verkoston kehittämissuunnitelman, suhtautuivat vakavasti propagandistien valintaan ja niiden valmentamiseen edessä olevaan työhön. Piirilehdistö valaisi säännöllisesti puolueopiskeluun valmistautumista.

Mutta on piirejä, joissa piirikomiteat eivät vain ole liittämättä taloudellisten ja poliittisten kysymysten ratkaisemiseksi käytävää taistelua puoluejärjestön aatteellisen ja poliittisen aseistautuneisuuden puolesta käytävään taisteluun, vaan vieläpä asettavat ne toisilleen vastakkaisiksi. Andomon, Mjaksan, Valdain piireissä, joilla oli repeämä maatalouden suorituksessa, piirikomiteat pidättävät kuukausittain piirikomiteain kultpropagandatyöntekijöitä, samoinkuin kaikkia muitakin työntekijöitä kyläneuvostoihin lähetettyinä valtuutettuina.

Ottaen muodollisesti päätöksen «marxilais-leniniläisen kasvatuksen kohottamisesta korkeammalle asteelle», Andomon piirikomitea koetti taloudellisten ja poliittisten kamppailujen suorittamisen varjolla haudata puolueopiskelun.

Andomon piirissä piirikomitea jätti puolueopiskelutyön verkoston kehittämisen itsevirtauksen varaan.

Ostrovon, Malaja-Visheran, Krestetskin piireissä kaikki puoluevalistustyön verkoston valmistamista ja kehittämistä koskeva työ sälytettiin kultproptyön ohjaajille, jotka ilman koko piirikomitean apua eivät luonnollisesti suoriutuneet tehtävästä valmistautua aikanaan uuden oppivuoden alkamiseen. Ja vieläkin vähemmän olivat valmistautuneet puoluevalistustyöverkoston laajentamiseen Mjaksan, Valdain, Oshtinskin ja Ljubitinskin piirikomiteat, sillä näiden piirikomiteain kultproptyöntekijät istuivat poispääsemättöminä valtuutettuina kyläneuvostoissa.

Jos tarkastellaan kompletoimista koskevia tietoja, niin nähdään, että vuoteen 1931—32 ja 1932—33 verraten nyt on kasvua puoluejärjestöjen jäsenten mukaanvetämisessä, on huomattavissa voimakas kasvu kommunistien pyrkimyksessä puolueopiskeluun. Tämä käy erittäin selvästi ilmi niissä piireissä, jotka ovat järjestäneet mahdollisimman hyvin puoluevalistustyön verkoston kehittämisen. Niinpä esim. Tsherepovetsin piirissä oli puolueopiskeluun vedetty v. 1931—32 puolueen jäsenistä 83 %, kandidaateista 90 %, vastaavan luvun ollessa Beloserin piirissä 87 %. Vuonna 1932—33 näissä kahdessa piirissä oli vedetty opiskeluun: puolueen jäseniä 97 %, kandidaatteja 98 %, mutta oppivuonna 1933—34 puolueen jäsenten, kandidaattien ja myötätuntoisten vetäminen opiskeluun molemmissa piireissä jo tekee 99—100 %.

42 piiriä koskevien tietojen mukaan puolueopiskelun verkko on vallannut yli 70 % näiden piirien puoluejärjes-

töjen kokoonpanosta, vastaavan luvun ollessa vuonna 1932—33 64,4 %.

Näitä 42 piiriä koskevat komplektoimistiedot osoittavat seuraavaa: puolueopiskelun kaikille aloille (mukaanluettuna kirjeenvaihdon avulla tapahtuva opiskelu) on vedetty 33.360 henkeä. Koska muutamat piirit eivät ole antaneet käsiteltyjä tietoja puoluekantaan nähden, niin meillä on tällaiset käsitellyt tiedot 29.924 henkilöstä. Niistä on NKP(b):n jäseniä 8.650 henkeä, kandidaatteja 4.472, myötätuntoisia 1.064, nuorisoliittolaisia 4.893 ja puolueettomia 10,845 henkeä. Alueen piirit ovat paisuttaneet puoluevalistustyön verkostoa puolueettomien erittäin runsaan niihin vetämisen laskuun. Tämä on huomattavissa monissa piireissä.

NKP(b):n aluekomitea viittaa erikoisessa komplektoimistyössä esiintyvien puutteellisuuksien poistamista koskevassa ohjeessa välttämättömyyteen järjestää poliittinen valistustyö puolueettomia työläisiä ja kollektivisteja varten: työläisiä varten — ammattiliittojen järjestämien poliittisen tietoisuuden koulujen linjalla; kollektivisteja varten — muodostamalla kollektiivitalouksien aktiivin ryhmiä.

Puoluevalistustyön verkoston komplektoiminen 42 piirissä on suoritettu seuraavasti:

K a n d i d a a t t i k o u l u j a on kaikkiaan 860 ja niissä opiskelijoita 14.092, joista puolueen jäseniä 1.696 eli 12 %, kandidaatteja 2.613 eli 18,5 %, myötätuntoisia 859 eli 6,1 %, nuorisoliittolaisia 2.405 eli 40 %.

B o l s h e v i s m i n h i s t o r i a n a l k e i s k o u l u j a 440 ja niissä 6.186 opiskelijaa. Tässä on jo toinen suhde, mutta puolueettomien prosentti on vielä suuri. Niinpä esimerkiksi NKP(b):n jäseniä on mainittu puolueopiskelurengas vallannut piiriinsä 2.345 henkeä eli 34,5 %, kandidaatteja ja myötätuntoisia 892 eli 13,1 %, nuorisoliittolaisia 913 eli 13,4 % ja puolueettomia 2.196 eli 32,3 %.

L e n i n i s m i n j o u k k o k o u l u j a on 52 ja niissä 892 henkeä, joista NKP(b):n jäseniä 375, kandidaatteja 62, myötätuntoisia 3, nuorisoliittolaisia 91 ja puolueettomia 309 henkeä.

P ä i v ä n p o l i t i i k a n p i i r e j ä on 114 ja niistä 1.882 henkeä, joista kommunisteja 463, nuorisoliittolaisia 302 ja puolueettomia 1004.

E r i a i n e i d e n p i i r e j ä 157 ja niissä opiskelijoita 2.697 henkeä, joista kommunisteja 1.510, nuorisoliittolaisia 209 ja puolueettomia 811.

I l t a n e u v o s t o p u o l u e k o u l u j a on 89 ja niissä 3.824 henkeä, joista NKP(b):n jäseniä 1.150, kandidaatteja 515, myötätuntoisia 80, nuorisoliittolaisia 760 ja puolueettomia 690.

P i i r i n p u o l u e a k t i i v i n k u r s s e j a on järjestetty 23 piirissä ja opiskelee niissä 461 kommunistia ja 25 nuorisoliittolaista.

Erikoisesti on huomautettava kirjeenvaihdon avulla tapahtuvasta puolueaktiivin opiskelumuotojen komplektoimisesta. Tässä on ollut huomattavissa näiden puolueopiskelun muotojen määrätty lujittaminen. Kun tammikuun 1 p:nä 1933 kirjeenvaihdon avulla tapahtuvaan opiskeluun osallistui 930 henkeä (kirjeenvaihdon avulla suoritettavan kommunistisen yliopistokurssin linjalla 600 henkeä ja alemman puolueaktiivin kursseilla 330 henkeä), niin lokakuun 15 p:nä 1933 oli kirjeenvaihdon avulla tapahtuvan puolueopiskelun piiriin vedetty 3.240 henkeä, joista kirjeenvaihdon avulla suoritettavan kommunistisen yliopistokurssin linjalla 1.100 henkeä, saman linjan puoluekoulussa 950 henkeä, kirjeenvaihdon avulla suoritettavilla alemman puolueaktiivin kursseilla 560 henkeä ja eri aineiden kursseilla 630 henkeä. Komplektoiminen jatkuu edelleen.

Komplektointia suoritettaessa tulevat erittäin voimakkaasti näkyviin ne virheet ja puutteellisuudet, joita monet piirikomiteat ovat sallineet tapahtua valmistelutöiden aikana.

Niissä piireissä, missä on huonosti suoritettu puolueopiskelun valmennus-

ja joukkoselostustyö sen yhteydessä, on tehty virheitä myöskin-kompletoimisessa: 1) samassa koulussa opiskelijain joukon tason erilaisuus (Pskovin piiri); 2) puolueettomain enemmistö puoluejärjestön jäseniin nähden (Ostrovin, Podporoghen, Ljubitninin piirit); 3) huoneistoja ei ole valmistettu, puuttuu valoa, vihkoja, lyijykyniä jne. (Mjaksinin, Ljubitninin, Podporoghen, Kingiseppin piirit); 4) kalenteria ei ole liitetty yhteiskunnallisten järjestöjen töihin, ilmoittaminen on ollut huonoa, minkä tähden opiskeluun aiheutuu repeämiä (Andomskin, Batetskin, Bashkin, Ljubitnin piirit).

Puoluevalistustyön verkosto alkoi suurimmassa osassa piirejä toimintansa tämän vuoden lokakuun 2 päivästä. Suurimmassa osassa piirejä on jo tehty yhteenvedot ensimmäisistä opiskelutilaisuuksista. Näistä yhteenvedoista piirikomiteat saavat oppia verkoston työn johtamisen parantamiseksi, jokaisen propagandayksikön työn parantamiseksi. Kuitenkin tässäkin ne piirit, jotka ovat huonosti ja heikosti valmistautuneet uuteen oppivuoteen, ovat aivan viimeisinä. Niinpä esimerkiksi Andomskin piirissä ei puolueopiskeluverkostossa oltu alettu työskentelyä vielä lokakuun 15 päivään mennessä. Novorghevin piirissä on yksityisiä yksikköjä lukuunottamatta opiskelutyön alkaminen epäonnistunut. Batetskin, Krestetskin ja Podporoshkin piireissä alkoi puolueopiskelu suurin repeämin.

Melkein kaikkialla on todettu valtavaa mielenkiintoa opiskeluun niin kommunistien kuin puolueettomienkin taholta. Ensimmäisissä opiskelutilaisuuksissa käynti on ollut korkea — 80:sta 100 %:iin. Tässäkin kulkevat etumaisina Tsherepovetskin, Voznesenskin, Beloserskin, Ljatskin, Jefimovskin, Sholskin piirit, joissa opiskelutilaisuudet on järjestetty ja propagandistien valinta suoritettu hyvin ja joissa opiskelutilaisuuksissa käynti on 95—100 %.

Kuitenkin on piirejä, joissa eri koulujen ja piirien ensimmäisissä opiskelutilaisuuksissa käynti on 30—35 % (Volhovan ja Volosovan piirit).

Kuten jo ylempänä mainittiin ovat propagandistit kuluvana vuonna, hyvin pieniä poikkeuksia lukuunottamatta, kaikissa piireissä käyneet tämän tai tuon valmennus- tai täydennysvalmennusmuodon. Puoluevalistustalojen kurssit on käynyt 326 henkeä ja propagandistien muu joukko on joko käynyt täydennysvalmennuskurssit piireissä tai työskennellyt seminaariharjoituksilla.

Viimeisen kolmen vuoden aikana on puolueen joukkovalistustyön verkoston propagandistien joukon kokoonpanossa tapahtunut huomattavia laadullisia muutoksia. Kolmea vuotta koskevien tietojen tarkastelu osoittaa, että vuonna 1931—32 500 propagandistista 8 prosentilla ei ollut minkäänlaista erikoista poliittista valmennusta, 64 %:lla ei ollut minkäänlaista kokemusta propagandatyöstä tullen ensi kertaa tällaiseen työhön; vuonna 1932—33 1.197 propagandistista 21 prosentilla ei ollut minkäänlaista erikoista poliittista valmennusta ja propagandistityöhön joutui ensi kertaa 16 %. Vuonna 1933—34 8,5 prosentilla propagandisteista ei ollut mitään poliittista valmennusta ja ensi kertaa joutui propagandatyöhön nyt enää vain 3,2 %. Samoin on muuttunut propagandistien joukon kokoonpano myöskin puolueen jäsenyysaikaan nähden: erikoisesti on voimistunut se ryhmä, jonka puoluejäsenyysaika alkaa ennen vuotta 1928, tehden 50 % vuoden 1932—33 31,3 % vastaan, ja huomattavasti pienentynyt se ryhmä, jonka puoluejäsenyysaika on vuosilta 1929—32, tehden 42 % aikaisempaa 52,3 % vastaan.

Propagandisti on puoluevalistustyön järjestelmässä keskeinen henkilö, ja piirien puoluejärjestöjen on siis kiinnitettävä häneen kaikki välttämätön huomio. On välttämätöntä taata puolueopiskelu koetelluilla, kurinalaisilla, arvovaltaisilla ja teoreettisesti

hyvin valmennetuilla propagandisteilla.

Kipeänä ja tähän asti ratkaisemattomana kysymyksenä puoluevalistustyön verkoston kehittämisen alalla on kysymys puolueoppikirjoista.

Se, että puolueoppikirjoja ei aikanaan julkaista, aiheuttaa suuria vaikeuksia puolueopiskelun verkoston työn alkamiselle. Yleensä kaikki piirit, merkiten puoluejoukkojen kasvavan mielenkiinnon ja harrastuksen puolueopiskeluun, samalla viittaavat kirjallisuuden puuttumiseen tai riittämättömyyteen puoluevalistustyön siinä tai tässä renkaassa.

Esimerkiksi maaseudun kandidaattikouluja varten toimitettu Karpinskin kirja «Keskusteluja leninismistä», ilmestyi marraskuun puolivälissä.[1]) Tällainen myöhästyminen tämän kirjan julkaisemisessa vaikuttaa kandidaattikoulujen ohjelman käsittelyn laatuun, sillä Lenpartizdatin julkaisemat metoodiset välineet ensimmäistä kolmea opiskelutilaisuutta varten, ensiksikin, aineiston valinnan laatuun (kuvituksen puuttuminen) ja selittämiseen (suorituksen kiireellisyys) nähden ovat vähemmän sopivia opiskelijoille kuin aineisto, joka sisältyy varsinaiseen oppikirjaan, toiseksi, piirien tekemän tilausmäärän perustalla (oppikirjan saantia odotellessa) nämä välineet eivät joudu läheskään jokaisen opiskelijan käsiin.

On myös pantava merkille viime vuonna julkaistujen oppikirjojen taitamaton hyväksikäyttö paikkakunnilla. Kuitenkin niiden oikea käyttäminen parantaisi huomattavasti tilannetta oppikirjoihin nähden.

Ennakkoyhteenvedot puoluevalistustyön verkoston komplektoimisesta tänä oppivuonna osoittavat, että kaikki piirijärjestöt eivät vielä ole ottaneet oppia puoluevalistustyön verkoston työstä vuoden 1932—33 talvi- ja kesäkaudella ilmenneistä puutteellisuuksista, että kaikki piirijärjestöt eivät ole ottaneet varteen puolueen puhdistuksen opetuksia, mikä paljasti puoluevalistustyön epätyydyttävän järjestämisen monissa soluissa. Puoluejoukoissa huomattava valtava nousu ja pyrkimys marxilais-leniniläiseen opiskeluun on järjestöllisesti lujitettava.

Puoluevalistustyön verkoston korkea laatu vaatii jokaisen koulun, kerhon, kurssin työn jokapäiväistä huolellista tutkimista. Ja tämä merkitsee sitä, että marxilais-leniniläisen opiskelun alalla suoritettavaa työtä on johdettava konkreettisesti, operatiivisesti, se vaatii puolueopiskelun verkoston työn kaikkien todellisten puolten tuntemista, erikoista huolenpitoa propagandistista, muistaen, että koulun johtajan teoreettisen vahvistuneisuuden asteesta ja hänen auktoriteettisuudestaan riippuu puolueopiskelun menestysten ratkaiseva osa.

Puolueopiskelun on vallattava kaikki järjestöt, on järjestettävä poliittinen opiskelu nuorisoliittolaisten keskuudessa, poliittiseen opiskeluun on vedettävä parhaat voimat — tuotannon iskurit — puolueettomien työläisten ja kollektivisti-iskurien keskuudesta. On korjattava puoluevalistustyöverkoston komplektoimisessa sallitut puutteellisuudet, jotta voitaisiin käydä mahdollisimman tarkasti määrittelemään puolueopiskelun muoto ja aste, mikä on välttämätön kommunistin, nuorisoliittolaisen ja puolueettoman aktivistin aatteellisen ja teoreettisen tason kohottamista varten, — siinä puoluejärjestöjen taistelutehtävät marxilais-leniniläisen propagandan alalla.

---

[1]) Kysymys on venäjänkielisestä painoksesta. Suomenkielinen painos on käännösy.m.-, seikkojen takia viivästynyt vieläkin enemmän, ilmestyen vasta joulukuun lopussa. — Toim.

F. BULGIN

Leningrad taistelussa uuden tekniikan valtaamisen puolesta

TOISEN viisivuotissuunnitelman tärkeänä ja ratkaisevana tehtävänä on koko kansantalouden uudestirakentamisen päättäminen, uuden teknillisen perustan luominen kaikille kansantalouden aloille.

Johtava osa teknillisen uudestirakentamisen päättämisessä on Neuvostoliiton konerakennuksella.

Leningradin raskaalla teollisuudella on eräs huomattavimpia ja vastuunalaisimpia aloja maamme teollisoinnin rintamalla.

Erikoistuneena valmistamaan korkealaatuisia ja paljon työtä vaativia tuotteita tuotantovälineiksi ja työkaluiksi sekä tehtaiden, työlaitosten ja sähköasemien koneiksi ja varusteiksi, ottaa Leningrad oikeutetusti ensimmäisen paikan sosialistisessa rakennustyössä.

Leningradin vallankumoukselliset työläiset ja sen korkealaatuinen teknillinen henkilökunta kykenivät leninläisen puolueen johdolla saavuttamaan jo ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana merkittäviä tuloksia tällä rintamalla.

Tärkeimmissä tuotantolajeissa päätettiin viisivuotissuunnitelma kolmessa vuodessa. Näinä kolmena vuotena eivät Leningradin etumaiset tehtaat ainoastaan huomattavasti sivuuttaneet sodanedellistä tuotannon rajaa, vaan vieläpä perehtyivät yli 200:een uuteen tuotantolajiin.

Verrattuna vuoteen 1913 raskaan teollisuuden tärkeimpien alojen tuotannon kasvu oli v. 1933 seuraava:

	Kasvu %:ssa (v. 1913 = 100)
Kemiallinen teollisuus	283%
Metalliteollisuus	487%
Sähköteollisuus	2293%
Sähkövoiman tuotanto	983%

Mutta rinnan tämän tuotteiden valmistuksen myrskyisen kasvun kanssa kävi sitkeä, järkähtämätön ja voittoisa taistelu uuden tuotannon ja uuden tekniikan puolesta.

Tärkeimpinä uusina tuotantolajeina olivat: höyryturbiinit, voimakkuudeltaan 24 ja 50 tuh. kilowattia, vesiturbiinit, joiden voimakkuus oli aina 100 tuh. kilowattiin saakka, korkeapainekattilat, joiden lämpöpinta-ala oli aina 2,5 tuh. neliöm., sähköveturit, traktorit, kauppalaivat, kenkätehtaiden, tekstiiliteollisuuden ja kirjapainojen koneet ja kirjoitus- ja laskukoneet sekä koko joukko muita hyvin vaikearakenteisia tuotteita.

Suunnattomasti kehittyi optillinen teollisuus, joka optillisten erikoisvälineiden valmistuksen ohella on kyennyt järjestämään valokuvauskoneiden, kiikarien ja äänielokuva-koneistojen joukkotuotannon.

Kone- ja koneistoteollisuuden mahtavan kehityksen rinnalla on tapahtunut jyrkkä teknillinen uudistus Leningradin tehtaiden metallurgisilla tuotanto-osastoilla.

Nykyisin on Neuvostoliitossa vaikea löytää sellaista teollisuusalaa, sellaista uutta teollisuuslaitosta, sellaista rakennuspaikkaa, jossa ei tavattaisi Leningradin metalli-, sähkö- tai kemiallisten tehtaiden tuotteita.

Magnitogorin tehdas, Kuznetskin metallurginen tehdas, Dzerzhinskin ja Tomskin tehtaat — kaikki ne saavat Leningradin tehtailta blumingeja, sähkötarpeita, generaattoreita, turbiineja ja masuunien valtavia erikoisosia (Ludlon sulkulaitteita, palkeiden torvia, jäähdyttäjiä y.m.). Leningradin tuotantolaitoksilta maa saa sitä paitsi työpenkkejä, vetureita, sähkövetureita, nostokraanoja sähkövarusteita, aparatuureja y.m.

Leningradin turbiinit, hydrogeneraattorit ovat Olhovan, Dnjeprin, Rionin sähköasemilla y.m.

Erittäin huomionarvoinen on se seikka, että Leningradin raskas teollisuus on kehittänyt korkealaatuisen tuotantonsa pääasiallisesti vanhojen tuotantolaitosten uudestirakentamisen perustalla.

Uudestirakentamisen prosessissa ovat kasvaneet ja erikoistuneet meidän venäläiset jättiläisemme: Stalinin tehdas turbiinirakennukseen, Elektrosila generaattorirakennukseen, Sverdlovin tehdas työkoneiden valmistukseen ja Engelsin ja Marxin tehtaat hienomekaanisten koneiden valmistamiseen.

Uusia tuotantolaitoksia on rakennettu vain uusille tuotantoaloille (alumiinille, apatiitille ja superfosfaatille).

Hyvin tärkeätä on myöskin, että Leningradin kemiallinen teollisuus kulkee paikallisten raaka-aineiden käyttämisen linjaa. Hiipinän apatiittivuorille on kasvanut uusi teollisuuspiiri. Hiipinän apatiitin hyödyksikäytön perustalla syntyi Leningradiin Nevskin kemiallinen kombinaatti, joka valmistaa superfosfaattia.

Leningradin raskas teollisuus ei vain rikastuta kansantalouttamme uusilla, korkeanteknillisillä koneilla ja koneistolla, vaan säästää se samanaikaisesti Neuvostoliitolle huomattavan summan kultaa. Kaikki koneet ja blumingit, turbiinit ja suurivoimaiset generaattorit oli tuotettava ulkomailta ja ne maksoivat meille satoja miljooneja kultavaluutassa.

Voidaan rohkeasti sanoa, ettei maailman tekniikan monimutkaisimpienkaan varusteiden joukossa ole sellaisia tyyppejä, joiden tuotantoa meidän teollisuutemme ei olisi kyennyt omaksumaan.

Yksinpä vuonna 1931 tuotti Leningradin teollisuus varusteita, jotka vastasivat 300 miljoonan ruplan tuontisummaa.

Sähköteollisuus yksin antoi 120 miljoonan valuuttasäästön Neuvostoliitolle.

Vapauttamisessa ulkomaisesta riippuvaisuudesta raaka-aineeseen ja puolivalmisteihin nähden on Leningradin vakavimpana saavutuksena alumiinia valmistavan Olhovan kombinaatin aikaansaaminen, alumiinin tuotanto nefeliinistä.

Epäilemättä nämä Leningradin raskaan teollisuuden merkittävät saavutukset kansantaloutemme teollisoinnissa ovat seurauksena suuresta teknillisestä edistyksestä teollisuutemme sisäisessä rakenteessa. Useissa parhaissa tehtaissamme meillä on teknillisesti perustellut normit, huolellisesti valmistetut teknilliset prosessit, joustavasti organisoitu tuotanto ja on järjestetty automatisoinnin hyväksikäyttö erikoistuneessa tuotannossa.

Kun meidän raskas teollisuutemme omaksui erikoistumisen ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana, on sen osuus ja merkitys maan teollisoinnissa toisen viisivuotissuunnitelman aikana edelleen kehittyvä ja syventyvä.

Leningradin teollisuuden osuuden on vielä huomattavasti kasvettava senkin vuoksi, että toisena viisivuotissuunnitelmana meidän on "luotava sosialistiselle taloudelle täydellinen taloudellinen riippumattomuus kapitalistisesta maailmasta. Tämä on välttämätöntä sen vuoksi, että vältettäisiin kaiken taloudellisen vastavaikutuksen mahdollisuus sosialistista maata kohtaan kanssamme kilpailevan kapitalismin taholta".

Toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden on osoitettava, missä määrin Leningradin tuotantolaitokset ovat suoriutuneet puolueen ja työväenluokan sille asettamista tehtävistä.

Valitettavasti ei Leningradin raskas teollisuus voinut tiedottaa lokakuun 7 päiväksi itselleen ottaman ohjelman täyttämisestä kokonaistuotannossa. 9 kuukauden ajalta oli suunnitelma täytetty vain 93,4 %:lla. Erikoisesti oli suunnitelma täyttämättä luontaisosaltaan.

Raskas teollisuus ei antanut riittävästi uusille tuotantolaitoksille, rakennuksille ja rautateille välttämättömiä varusteita, koneita, vetureita, koneistoja, moottoreita ym.

Stalinin tehtaalta jäi tänä aikana suunnitelmaan vajausta 4 höyryturbiinia, voimakkuudeltaan 36 tuh. kw. 4 vesiturbiinia, voimakkuus 36.840 kw, ja savuimureita 11 kappaletta. Leninin tehtaalta jäi suunnitelmaan vajausta höyrykattiloita 30 kpl, joiden lämpöpinta-ala olisi ollut 18.280 neliöm.; savuimureita 21 kpl. ja höyrykoneita 11 kpl. joiden voimakkuus olisi ollut 1650 hevosvoimaa. "Russkii dieselillä" jäi vajausta dieseleitä 67 kpl, joiden voimakkuus olisi ollut 19.320 hevosvoimaa. "Punaisella putilovilaisella" jäi vajausta 60 kpl raitiovaunuja, Jegorovin tehtaalla 62 kovia rautatievaunuja, Karl Marxin tehtaalla 144 kpl karstaamiskoneita, "Elektrosila"-tehtaalla 7 kpl turbogeneraattoreita, voimakkuus 53.462 kw ja 3 hydrogeneraattoria, voimakkuus 3.225 kw. Leningrad jätti antamatta mustan metallurgian tilaamia tuotteita 17 milj. ruplan, ja Tie- ja yhteysasiain kansankomissariaatin tilauksia. 11 milj. ruplan arvosta.

Puolueen Aluekomitean ankara ja kategoorinen määräys toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden suunnitelman 100-prosenttisesta täyttämisestä vaatii talous-, ammattiliitto- ja puolue-elinten kaikkien voimien mobilisointia repeämän likvidoimiseen.

Raskaalla teollisuudella on kaikki, mitä se tarvitsee täyttääkseen ohjelman: raaka-ainetilanne on parantunut, ei ole työvoimien puutetta. Tarvitaan vain pyrkimystä voittoon ja taitavaa johtoa, teknillisten voimien ja työläisten järkiperäistä sijoittamista ja käyttämistä.

Totta on, että osalla laadullisia osoittimia oli jossain määrin parempi asema — työn tuottavaisuuden kohoaminen täytettiin 9 kuukautena 100-prosenttisesti. Vieläpä kemia- ja sähköteollisuus ylittivätkin vuoden 1933 suunnitelman työn tuottavaisuudessa ja vain metalliteollisuus on 9 kuukauden suunnitelmasta suorittanut 95 %.

Jonkin verran huonommin olivat asiat tuotantohintojen alentamisessa, mutta siinä ovat olemassa kaikki mahdollisuudet, että Leningrad kykenee vuoden loppuun mennessä täyttämään itselleen ottamat velvollisuudet. 8 kuukaudelta oli raskaan teollisuuden suunnitelma tuotantohintojen alentamiseksi täytetty kaikkiaan 2,4 %, kun suunnitelma oli 4,4 %. Tosin kyllä saadaan toisenlainen kuva, jos jätetään pois RAO:n tuotantolaitokset: 5,1 %:n asemasta teollisuus saavutti 8 kuukautena 4,2 % alennuksen.

Parhaiten on käynyt metalliteollisuudessa, joka on kyennyt tänä aikana saavuttamaan 8,1 %:n tuotantohintojen alennuksen, eli juuri saman, mikä on vaadittu suunnitelmassa.

Kemiallinen teollisuus on jäänyt huomattavasti jälkeen — suunnitelmassa olevien 6,7 %:n asemasta on se päässyt vain 3,6 %:iin, ja sopimattoman huonosti ovat asiat, niinkuin ennenkin, rakennustarpeita tuottavassa teollisuudessa: 5,6 %:n alenemisen asemasta on sillä 5,8 %:n kohoaminen.

On huomattavissa liikettä parempaan päin hylkytuotteiden vastaisessa taistelussa: elokuussa oli hylkytuotteiden prosenttimäärien alenemista useissa etumaisissa Leningradin tuotantolaitoksissa.

"Punaisessa putilovilaisessa" arvioitiin tappiot hylkytuotteista tammikuussa 9 %:ksi, mutta elokuussa oli niitä kaikkiaan vain 5 %.

Vielä paremmat numerot ovat Martyn tehtaalla: tammikuussa olleesta 18 %:sta malmin valannasta aleni hylkytuotteiden määrä 3,5 %:iin.

Raskaalla teollisuudella on kaikki perusteet vuosisuunnitelmansa täyttämiseksi, on vain ryhdyttävä tarmokkaasti tuotannon johdon uudestijärjestämiseen puolueen ja hallituksen säädösten mukaan. Samanaikaisesti on käytävä päättävästi ja rohkeasti taistelua työpäivän tiivistämiseksi, työajan hukkaamisen poistamiseksi ja työpaikkojen parhaimmiten järjestämiseksi.

Tämä koneiston uudestijärjestely ja taistelu tappioita vastaan on yhdistettävä parhaaseen, teknillisesti täydellisimpään työhuoneiden sisäisen suunnitelmallisuuden järjestelyyn ja teknillisen suunnitelman ehdottomaan juurruttamiseen. Enin osa tuotantolaitoksista on jo kauan sitten lähtenyt tälle tielle ja tässä tarvitaan vain enemmän aktiivisuutta, enemmän bolshevistista vauhtia.

Kehittäessään tarmokasta taistelua ohjelman täyttämisen, määrällisten ja laadullisten osoittimien ja tuotteiden laadun parantamisen puolesta, Leningradin raskas teollisuus jatkaa samanaikaisesti kulkuaan teknillisen kasvun tiellä.

Parannetaan teknoloogisia prosesseja, lisätään kaikilla konerakennuksen aloilla sähköhitsausta ja metallin sähköllä leikkausta, käyttämällä kaikkein täydellisimpiä menetelmiä.

Tämän ohella Leningrad entiseen tapaan kehittää suurella vauhdilla kansantaloutemme vapauttamista tuonnista ja rikastuttaa maata yhä täydellisimmillä koneilla ja agregaateilla.

Suurimpana Leningradin saavutuksena on Mege-sähköuunien tuotannon omaksuminen.

Mege-sähköuunit on tarkoitettu ferrosulatukselle ja alumiinin hapettamiselle sähkökuumennusta käyttämällä. Uunit ovat tavattoman voimakkaita: 10 tuh. kw ja niissä käytetään 240 tuh. amperin virtaa. Näitä uuneja on koko maailmassa: kaksi Japanissa, 10 tuh. kw, ja kaksi 15 tuh. kw:n uunia Italiassa ja on ne tarkoitettu karbiidikalsiumin valmistukseen. Meillä aiotaan pystyttää yhdeksän 10 tuh. kw uunia Dnjeprovskin ferrosulatolle, kolme Dnjepropetrovskin alumiinitehtaalle ja kaksi Semstroille.

Uuneilla on suuri hyödyllisen työn koeffisientti ja niissä on hyvin ratkaistu kysymykset virran kuormituksesta ja uunien jäähdytyksestä. Sen johdosta, että virta johdetaan uuneihin symmetrisesti, on mahdollisuus säännöstellä uuneja. Uunit on

valmistettu yhteisesti Baltian tehtailla, Pohjoisella veistämöllä ja "Bolshevik"- ja "Elektrosila"-tehtailla.

Kaksi uunia on jo valmiina ja ne on jo lähetetty määräpaikoilleen.

Joukko tehtaita on kyennyt tänä vuonna valtaamaan uusia tuotantoaloja. "Punaiselta putilovilaiselta" on laskettu liikkeeseen uudet henkilöautot L-1, ja on järjestetty uusityyppisten turbiinien tuotanto, joiden voimakkuus on 4 ja 12 tuh. kw.

Stalinin tehtaalla on pantu käyntiin turbiiniosien, roottorien, valssien ym. tuotanto ja korvaavat ne tuonnin. On myöskin järjestetty ulkoa tuotettujen traktorien osien: sylinterien, kehysten ym. valmistus.

Leninin tehtaalla on uusien tuotantoalojen joukkoon ehdottomasti laskettava kapearaiteisten veturien tuotanto ja mahtavien turboilmapuhaltimien sarjatuotanto.

Sverdlovin tehtaalla on saatu käyntiin uusityyppisten pitkittäishöyläpenkkien tuotanto, jotka on varustettu magneettisella vaihtokytkimellä.

Pohjoisella laivanrakennustelakalla on lopetettu teknoloogisen prosessin valmistus kokonaan hitsaamalla valmistaa trallaajia. On myöskin valmistettu kokeeksi ensimmäinen aaltomainen kattilauuni ja lähiaikana järjestetään niiden tuotanto. Viime aikoihin saakka on näitä uuneja tuotu ulkomailta.

"Znamja truda"-tehtaassa N:o 1 on alettu valmistaa teräksisiä takoarmatuureja, RSV-läppiä ja uusityyppisiä manometriä ja pumppuja. Viime mainituista on erikoisesti mainittava kaksitoimiset pumput.

Lepsen tehtaalla on uusien tuotteiden joukossa mainittava Osbornen varmuusläpät ja muottityöpenkit, molempien näiden valmistaminen lopettaa ulkoatuonnin.

Engelsin tehtaalla on järjestetty jalkineiden kokopohjia ompelevien koneiden sarjatuotanto ja alettu tuottaa uusityyppisiä kehruukoneiden värttinöitä, joissa on nauhavälitys rihmavälityksen tilalla, suurentunut nousu, puiset lisälaitteet ja suuri täsmällisyys.

Karl Marxin tehtaalta on päästetty tuotantoon Sherleyn karttaamiskone, jossa suuremman kierrosluvun ohella on pienempi lukumäärä rumpuja ja vähemmän karttahattuja, mutta se on kuitenkin tiivistyneempi, tarvitsee vähemmän metallia ja sillä on sama tuottavaisuus kuin tavallisellakin karstaamiskoneella: samalla tehtaalla on järjestetty kaksikierroksisten kehruukoneiden tuotanto teknillisiä kudoksia varten ja on valmistettu ensimmäinen malli Casablancan kutomokoneesta, mikä poistaa bankabroshien (banc à broches) käytön. On alkanut sähköjännitystä käyttävien kehruukoneiden valmistus, jotka syrjäyttävät ohuet sekä paksut bankabroshit.

Jegorovin tehtaalla valmistellaan jousettomien vaunujen tuotantoa.

Karboraattoritehtaalla on alettu valmistaa uutta Klodeltyyppistä karboraattoria, joita aikaisemmin on tuotettu ulkomailta, ja karboraattorissa on pronssivalanta korvattu raudalla.

Sähköteknillisessä teollisuudessa on "Elektrosila"-tehtaan tuotannossa ilmaantunut uutta: valmistettaessa hitsattuja ristihydrogeneraattoreita Svirstroille, ZAG:in sähköasemalle ja Nivastroille; valmistettaessa roottoreita ja 50 tuh. kw:n turbogeneraattoreita; valmistettaessa kotimaiskierteisiä staattoreita Svirstroille; valmistettaessa kompaundkoneita amerikkalaisilla kierteillä; valmistettaessa suuria lyhytsulkuisia synkronistisia voimakoneita epäsynkronistisella käynnillä; valmistettaessa sarjaa räjähdysvaarattomia voimakoneita, joiden käyttöä on kohotettu.

Uusiin tuotantolajeihin on "Elektrik"-tehtaalla luettava sähköhitsauskoneisto, jolla hitsataan trikoon tuotannossa käytettäviä neuloja ja rauta-astioita.

Arvokkaita uusia tuotteita ovat antaneet myöskin muut sähköteollisuuden tehtaat: "Elektroapparat" rasvaeristäjiä; "Elektropribor" reaktiivisia sähkömittareita, termovälineitä, valovoimanmittareita ym.

Suuri työ uusien tuotelajien valtaamisessa on suoritettu myöskin kemiallisessa teollisuudessa.

Lokakuun vallankumouksen XVI vuosipäivän otti koko joukko raskaan teollisuuden tehtaita vastaan laskemalla liikkeeseen uusia koneita ja aparaatteja.

Engelsin tehtaalla on valmistettavana Sabanejevin automaattinen mahorkkakone; se punnitsee, asettaa paketteihin mahorkan ja painaa samalla etiketit. Tämän koneen työteho on määritelty 20 tuhanneksi paketiksi tunnissa. Yhdessä sen kanssa valmistetaan Loshkinin hylsykone.

Kemiallinen teollisuus esiintyi suurilla voitoilla Lokakuun XVI vuosijuhlan päivänä.

Kokeellinen tehdas GIPH:in (Valtion sovelletun kemian instituutti) kehittää työtään synteetisen kautsun valmistamisessa, mikä on perustana SK-tehtaiden rakentamiselle. Perustaksi on asetettu asetyleenin käyttö, s.o., pääaineina spriin sijasta ovat kalkki ja hiili, joista saadaan karbiidi-kalsiumia, mistä taas saadaan asetyleenia.

"Plastmass"-instituutin koelaitos valmistaa uutta valonkestävää pikiainetta. Tärkeä läpinäkyvä tuote, mikä saadaan asetyleenia käyttämällä ja kykenee tulevaisuudessa korvaamaan tripleksin.

Borisol korvaa kamfertin selluloidin tuotannossa.

"Farmacon"-tehdas valmistaa vetysuperoksiidia, millä tärkeällä tuotteella on suunnaton merkitys lääketieteessä, tutkimuksia tehdessä ja tekniikassa. Saadaan elektrolyysin avulla.

"Himgas"-tehdas valmistaa uutta spriituotetta, mitä saadaan synteettisesti krekingmenetelmällä.

Lomonosovin tehdas valmistaa kvartsilasia, tärkeätä ainetta, millä on suuri merkitys ulkomaisessa tekniikassa, jossa sitä käytetään putkiin, keppeihin ja astioihin sekä myöskin kvartsilamppujen valmistukseen ultraviolettisäteiden saamiseksi.

"Krasni maljar" valmistaa lakkaa, mitä käytetään tärkeitä osia valettaessa soveltaen sitä kerrokseksi metallien väliin, ettei ilmaantuisi rakkuloita, kuonaa yms; sitä valmistetaan erilaisten tervojen, wightspriin ym. sekoituksesta.

NIS:in Konerakennusinstituutti yhdessä kemiallisen sektorin kanssa on valmistanut turvetervaa, jota poltetaan moottorissa. Turvetta kaasutettaessa saadaan suuri määrä turvetervaa jätteenä. Suoritetusta työstä selvisi, että siitä on mahdollisuus saada aina 40 % saakka moottorin polttoainetta, joka on laadultaan 20 % parempaa kuin turpeesta saatu. Tämä avaa Leningradille suuret perspektiivit oman nestemäisen polttoaineen saamisessa. Laivaveneissä sillä on jo menestyksellisesti kokeiltu.

Vallatessaan uutta tekniikkaa Leningradin työläiset ja teknillinen henkilökunta muodostavat uusia sosialistisia muotoja ja metoodeja työlaitosten, työverstaiden ja tuotannon johtamisessa.

Ei ole sattuma, että juuri Leningradissa, jossa on Neuvostoliiton valituin työvoima ja teknillisesti valmennetuin insinööri-teknillinen henkilökunta, Leningradissa, missä on vallattu mitä monimutkaisimpain koneiden ja agregaattien tuotanto, syntyi ajatus pitää tuotannollisia neuvotteluja, jotka ensimmäisinä vetivät työläisjoukot ja teknillisen henkilökunnan sosialistiseen rakennustyöhön.

Täällä syntyivät sosialistisen kilpailun ja iskuruuden uudet muodot ja niihin yhtyivät kaikki Neuvostoliiton työläiset.

Leningradin työläiset ovat itsekannattavien prikaatien ja täydennyssuunnitelmien luojat. Ja vihdoin, askel askeleelta tuotannollisista neuvotteluista, yhdessä tekniikan valtaamisen mukana, Leningradin proletariatti loi uusimman sosialistisen johtamisen muodon: teknillisen, teollisuus- ja finanssisuunnitelman.

Nimenomaan näiden sosialististen työmetoodien ja -muotojen ansiosta tuotantolaitoksissa me kykenimme täyttämään ensimmäisen viisivuotissuunnitelman kolmessa vuodessa tärkeimmillä tuotannon aloilla. Näiden sosialististen työmetoodien on myöskin taattava voitto — eivätkä ne voi olla sitä tekemättä — Leningradin proletariaatille täytettäessä laadullisia ja määrällisiä osoittimia ja uutta tuotantoa valloitettaessa.

Leningradin on tiedotettava ja se tulee tiedottamaan puolueensa Keskuskomitealle toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden suunnitelman täyttämisestä.

B. MANDELZVEIG

Puolueemme voimakkain ja terävin ase

POHJOIS-AMERIKAN kustantamojen tärkeimmässä äänenkannattajassa "Editor und publicher"-issä oli äskettäin koko sivun mittainen kuulutus: "V. 1932 oli 20,5 % vähemmän kuin v. 1931". 20,5 prosentilla aleni ilmoitusten lukumäärä Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen lehdissä. Tämäkin tiedotus oli ilmoitus, mutta maksuton ja omalaatuisensa: välittömästi ilmoitus lehtitulojen laskusta, ja laajemmassa merkityksessä — mahtavimman kapitalistisen maan kriisistä, joka musertaa myöskin mahtavimman kapitalistisen lehdistön.

Amerikassa ei ole viisivuotissuunnitelmia, mutta siellä on "faktillisia tietoja" menneestä ja tapahtuneesta. Niitä ei voida verrata suunnitelmaan, jota ei ole, mutta voidaan verrata edellisiin vuosiin. Samassa aikakausjulkaisussa oli lehtien painosmäärää osoittava taulukko neljän vuoden ajalta (1929—1932). Painosmäärä jatkuvasti laskee. Kun tarkastelee ulkolaisten lähteiden mukaan taulukoita, jotka osoittavat painotuotteiden määrää vuosittain, kun tarkastelee tätä neuvostomaan näkökannalta, niin on vaikutus samanlainen kuin katselisi kinofilmiä, joka on laskettu päinvastaisessa järjestyksessä, takaperin: jokainen edellinen vuosi on korkeampi jälkimmäistä.

Eräänä sosialistisen lehdistömme kehityksen erikoisuutena on sen kasvu yhtämittaa kiihtyvillä tempoilla, sitä mukaa suuremmilla, mitä menestyksellisemmin kehittyy koko sosialistinen kansantalous.

Neuvostolehdistö, vallankumouksellinen marxilainen lehdistö on puolueemme terävimpiä aseita ja sen avustaja taistelussa sosialistisen rakennustyön puolesta. Se kasvaa jättiläismäisesti, vaikka vieläkin riittämättömästi.

Kun lehtien julkaiseminen Amerikan Yhdysvalloissa neljän vuoden aikana on systemaattisesti alennut, niin lehtien lukumäärä Neuvostoliitossa näiden neljän vuoden kuluessa on kasvanut enemmän kuin 4-kertaisesti. 36 miljoonaa kappaletta — sellainen oli Neuvostoliitossa sanomalehtien yhden päivän painosmäärä vuonna 1932. Lehdistömme kehitys sen omaan menneisyyteen verrattuna on niin valtava, että lehtityöntekijöistäkin, jotka analysoivat näitä numeroita, näyttävät ne uusilta. V. 1923, jolloin saavutettiin sodanedellinen painosmäärä, ilmestyi 2,7 milj. kappaletta. Täten siis kymmenen vuoden aikana painosmäärä kasvoi 13-kertaisesti. Samoissa mittasuhteissa laajenee myöskin lehtiverkosto. V. 1928 lehtiä oli 576, v. 1932 niitä oli 6.683. Neljässä vuodessa lehtiverkosto laajeni melkein 12-kertaisesti. Tässä me olemme ei ainoastaan saavuttaneet Amerikan. Me olemme sen huomattavasti sivuuttaneet. Asia ei ole ainoastaan siinä, että Yhdysvaltojen englanninkielisten lehtien lukumäärä v. 1932 ei ole suurempi kuin 2.431, vaan siinä, että tämä verkosto kuluneiden viiden vuoden aikana, vuodesta 1928 lähtien ei osoita pyrkimystä laajenemiseen, vaan supistumiseen.

Lehdistömme kasvun määrällisiä osoittimia ei voida kunnollaan arvioida, ottamatta huomioon näiden jättiläismäisesti kasvaneiden määrien laadullista eroavaisuutta.

Lehtiä oli meillä 576 — nyt on 6.683. (Numerotiedot ovat v. 1932 lopulta. Nykyään on Neuvostoliitossa lehtiä vieläkin enemmän. Suom. huom.) Mutta saavutuksemme ei ole ainoastaan tässä, vaan erikoisesti siinä, että valtava osa lehtiverkostomme suunnattomasta kasvusta lankeaa piiri-, tehdas-, kollektiivitalous-, neuvostotila- ja politosastojen lehtien, siis pääasiallisesti alimpien joukkolehtien osalle. Juuri tämä tuotannollistyyppinen joukkolehti, joka syntyy itsensä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen voimilla, onkin lehdistömme suuri poliittinen saavutus, joka osoittaa näiden 6.683 lehden merkityksen, osoittaa, että ne muodostavat 6.683 "asetta, joiden avulla puolue joka päivä ja joka tunti puhelee työväenluokan kanssa omalla tarpeellisella kielellään" (Stalin).

Lehdistö on erittäin monimutkaisen ja mittasuhteiltaan laajan maatalouden sosialistisen uudestimuokkauksen konkreettisena jokapäiväisenä organisaattorina, ja kollek-

tiivitalouksien sekä neuvostotilain lehtiverkosto on kahden vuoden — 1930—31 — aikana laajennutkin 3-kertaisesti.

Lehti on ensimmäinen avustaja tuotantolaitoksessa. Sellaisten tehdaslehtien kuin Leningradin "Punaisen Putilovilaisen", "Portovikin" ym suurtehtaiden lehtien painosmäärä nousee 25—30 tuhanteen, mikä on vallankumouksen edellisen suuren aluelehden painosmäärä. Lehti avustaa, järjestää, levittää kulttuuria kunkin piirin ja tuotantolaitoksen työtätekevien omalla kielellä. Jo v. 1932 alussa piirilehtiä painettiin 47 kansallisuuden kielellä.

Länsi-Euroopassa lehtipainokset supistuvat hitaammin kuin kirjojen ja aikakausjulkaisujen painosmäärät. Tämä johtuu osittain siitä, että lehdet ovat työttömillekin viimeisinä tiedonantajina työmahdollisuuksista. Kirjojen painosmäärät laskevat paljoa nopeammin. Kirjallisuuden painosmäärään nähden me olemme olleet jo kuudetta vuotta ensimmäisellä tilalla maailmassa. Tässä me emme enää ole sivuuttaneet eri maita yksitellen, vaan kokonaisia ryhmiä suurimpia kapitalistisia maita yhteenlaskettuina. V. 1932 Neuvostoliitossa julkaistiin enemmän painotuote-nimikkeitä kuin kolmessa suurimmassa maailmanvallassa — Englannissa, Amerikassa ja Saksassa taikka Englannissa, Amerikassa ja Ranskassa yhteensä.

Lännessä, ikävä kyllä, kootaan tilastoa julkaistuista kirjoista vain nimikkeissä. Jos sitä koottaisiin, kuten meillä, painoarkeissa ja vedoksissa, niin silloin mainittuun luetteloon voitaisiin varmasti lisätä vielä jokin kapitalistinen suurmaa (tai ehkä useampiakin), sillä kirjallisuutemme painosmäärät eivät Lännessä löydä vertaa.

Vuodesta 1928 vuoteen 1932 Neuvostoliitossa julkaistu nimikemäärä kasvoi puolitoista kertaa, kohoten v. 1932 50 tuhanteen. Viidessä vuodessa on ilmestynyt 228.000 nimikettä. Tsaarin Venäjällä koko XIX vuosisadalla julkaistiin 250.000 nimikettä. Viidessä vuodessa yhtäpaljon kuin vuosisadassa! Sellainen on yhteenveto julkaistujen kirjojemme nimikemäärän alalla.

30 vuoden aikana — vuodesta 1887 vuoteen 1916 — kirjojen keskinkertainen painosmäärä vaihteli 3—4 tuhannen korvilla. Se oli tsaarinaikaisen kulttuurin keskipainosmäärä kolmen vuosikymmenen aikana. Meillä on se 15 vuoden aikana kohonnut kolminkertaisesti.

V. 1932 maassamme julkaistiin yli puolimiljaardia kirjaa, ilman sanoma- ja aikakauslehtiä. Meillä olisivat mainittuna vuonna olleet vieläkin korkeammat osoittimet, ellei paperiteollisuutemme olisi jättänyt kesken täyttämättä viimevuotista suunnitelmaansa.

Mutta tässäkään määrälliset osoittimet eivät vielä anna täyttä kuvaa, jos ne otetaan irrallisina ilmestyneiden kirjojen laadullisista ominaisuuksista. Samoinkuin lehtityössäkin, kirjallisuustuotantokin tähtää joukkoluonteeseen ja eri ammattialojen tyydyttämisen spesialisointiin. Se on perussuuntana myöskin kirjatuotannossamme. Yksistään alkeis- ja keskikoulujen oppikirjallisuus on arkkimäärältään kohonnut melkein 40 %:iin, vastoin 30 %, mitä se oli v. 1928, ja yhdessä korkeakoulujen oppikirjojen kanssa on se suunnilleen 50 % ilmestyneiden kirjojen yleismäärästä, s.o. puolet kirjoista tulee välittömästi opiskelua varten. Se ei ole huono kriteerio, arvioidaksemme, missä määrin julkaisemamme kirjallisuus avustaa sosialistisen kulttuurin juurruttamista ja kasvua.

Yhteiskunnallis-poliittinen kirjallisuus on ominaispainoltaan ensimmäisellä tilalla kirjojen julkaisemisessa. Tällä alalla kasvaa erittäin voimakkaasti marxismi-leninismikirjallisuus. Huimaava hyppäys on suoritettu myöskin teknillisen kirjallisuuden alalla, joka arkkimäärältään on kasvanut, maamme teknillistä uudestirakentamista vastaavasti, enemmän kuin 7-kertaisesti. Teknillinen kirjallisuus, joka v. 1928 käsitti 3,7 % julkaistujen kirjojen yleismäärästä, kohosi v. 1932 15,5 prosenttiin arkkimäärän puolesta ja nimikkeihin nähden jopa 20 prosenttiin. Maatalouskirjallisuus on kohonnut 9-kertaisesti ja ominaispainoltaan arkkimäärään nähden kohonnut 1,7 prosentista 8,8 prosenttiin.

On olemassa mielipide, että kaunokirjallisuus kehittyy riittämättömästi. Se pitää paikkansa ainoastaan verrattuna monimiljoonaisten lukijajoukkojen kasvuun, Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen kulttuuriseen nousuun.

Taidekirjallisuutemme keskinkertainen pai-

nosmäärä v. 1932 oli 11 tuhatta kappaletta, s.o. melkein 4 kertaa enemmän kuin sodanedellinen kaunokirjallisuuden keskinkertainen painosmäärä.

Sanomme enemmänkin: kaunokirjallisuuden keskinkertainen painosmäärä on ylittänyt yleisen keskinkertaisen painosmäärän, joka on 10.400 kappaletta. Meille ei tämäkään tietysti riitä ja se ainoastaan osoittaa että kulttuuritasomme on kohonnut kymmenkertaisesti. Juuri tämä kulttuurimme yleinen kasvu on synnyttänytkin joukkojen mitä voimakkaimman mielenkiinnon taidekirjallisuuteen, joka on eräs joukkojen sosialistisen uudestikasvattamisen valtavimpia vipusimia.

Täten on selvitettävissä kasvanut mielenkiinto kaunokirjallisuuteen ja tämän kirjallisuuden valtava kehitys.

Tämä kasvu nähdään riittävän selvästi kahden kustannusliikkeen: Gihl'in (Valtion taidekirjallisuuden kustannusliikkeen) ja "Sovetskaja Literaturan" toiminnassa. V. 1928 "Sovetskaja Literatura" julkaisi neljä miljoonaa arkki-vedosta. V. 1932 — 15,5 miljoonaa eli melkein neljä kertaa enemmän. Tämän kustannusliikkeen suunnitelma vuodelle 1933 sisältää 31,5 miljoonaa vedosta eli kahdeksan kertaa enemmän kuin v. 1928. Tämä määrän suhteen. Laadun parantaminen ilmenee kirjan keskiko'on kasvussa. V. 1931 oli tämä koko 7,9 painoarkkia, v. 1933 — 11,1. Kustannusliike julkaisee eräitä kirjoja joukkopainoksina (esim. Sholohovin, Novikov-Priboin teoksia) — 40 ja 50 tuhatta kappaletta ja on ryhtynyt huokean 10 kopeekan kirjasarjan kustantamiseen, jonka painokset tulevat olemaan puoli miljoonaa kappaletta.

GIHL'in tehtäviin kuuluu klassikkojen, parhaan ulkomaisen käännöskirjallisuuden ja vähemmistökansallisuuksien kaunokirjallisuden julkaiseminen. GIHL'issä on vielä paljon keskeneräistä, mutta on myöskin epäilemättä saavutuksia. Se näkyy julkaistavien kirjojen rakenteen muuttumisessa. V. 1931 tilattavien ja vapaasti myytävien klassillisten teosten kustantaminen oli hädintuskin ⅓ (32,4 %) GIHL'in julkaisemasta arkkimäärästä, v. 1932 klassikkojen osalle jo kuului 45 % ja vihdoin tämän vuoden suunnitelmaan niitä kuuluu 62 %. Kuluvan vuoden kolmen neljänneksen aikana tämä luku kohosi aina 70 prosenttiin, sillä klassikkojen teosten julkaiseminen tapahtuu nopeammin kuin suunnitelmien yleinen täyttäminen. Koululaisten kirjasarjaan kuuluvat klassilliset teokset on GIHL'in antamien tietojen mukaan julkaistu täydellisesti ja ennen määräaikaa. Se on todistuksena siitä, että kustantamolla ovat kaikki mahdollisuudet vuosisuunnitelman täyttämiseen.

Erikoisen nopea on **kouluja varten tarkoitettujen ja klassikkojen joukkokirjasten** kustantamisen kasvu. 13,3 prosentista v. 1931 tämä luku v. 1933 on noussut melkein yhteen kolmannekseen koko GIHL'in arkkimäärästä (31,5 %). Klassikkojen koulupainosten painosmäärät vaihtelevat 50 tuhannesta kappaleesta 100 tuhanteen. Lähi päivinä julaistaan vieläkin suurempia painoksia, esim. Pushkinin valittujen teosten I niteestä otetaan 150 tuhannen painos. Kysyntä näille kirjoille on tavaton. Esim. Turgenjevin "Metsämiehen muistelmia" on kahden vuoden kuluessa julkaistu jo kolme kertaa, huolimatta siitä, että niiden yleinen painosmäärä näinä kahtena vuotena on kohonnut jo 175 tuhanteen. Koulusarjaan kuuluvien klassillisten teosten keskipainosmäärä jatkuvasti kasvaa. V. 1931 se oli 52.000, v. 1932 — 65.000 ja v. 1933 — 74.000 kappaletta eli melkein 1½ kertaa enemmän kuin v. 1931.

Käännöskirjallisuuden keskimääräinen painos v. 1931 oli 5.500, v. 1933 — 7.200 kappaletta eli 40 % enemmän. Nykyaikaisen venäläisen kirjallisuuden keskinkertainen painos v. 1931 oli 6.400 ja v. 1933 — 8.500 kappaletta eli 33 % enemmän.

Perusteellinen kirja — sellainen on Neuvostoliiton taidekirjallisuuskustantamojen tähtäin vuonna 1933.

Kansallista kirjallisuutta GIHL julkaisee 11 eri kielellä, mm marin, mordvan, mustalaisten ym kielillä.

Saavutuksemme ovat erittäin näkyvät kansallisen kaunokirjallisuuden luomisen alalla. Kaunokirjallisuutta vähemmistökansallisuuksien kielillä ei tuskin ollut olemassakaan. Se on nyt jo kehittynyt laajassa mitassa siellä, missä sitä oli kerrassaan mitättömässä määrässä, ja on luotu siellä, missä sitä ei ollut laisinkaan. Liittotasavaltojen kaunokirjallisuuden ominaispaino kaunokirjallisuuden yleisessä arkkimäärässä ko-

hoaa yhtämittaa ja kasvaa huomattavasti. V. 1928 Ukrainassa julkaistiin vain 13,3 % Neuvostoliitossa julkaistusta yleisestä kaunokirjallisuusmäärästä, mutta v. 1932 siellä julkaistiin jo 21,8 % eli puolitoista kertaa enemmän. Taka-Kaukaasian ominaispaino kaunokirjallisuuden julkaisemisessa on kohonnut 1,4 prosentista 2,9 prosenttiin eli enemmän kuin 2 kertaa. Valkovenäjällä on mainittuna aikana tuo luku kohonnut 0,7:stä — 3,6:een, mikä osoittaa viisinkertaista kasvua. Mitä tulee Keski-Aasian neuvostotasavaltoihin esim. Turkestaniin, niin siellä tätä kasvua on mitattava sadoilla prosenteilla. Sadat prosentit eivät merkitse ainoastaan kasvua. Se on jo uuden luomista siellä, missä ei ollut mitään taikka missä ei ollut tuskin mitään.

Kaikesta tästä huolimatta on kustantamojemme työssä vielä paljon epäkohtia, paljon vakavia puutteita, ilmenee kykenemättömyyttä työskennellä ja järjestää kirjojen julkaiseminen siten, kuin olisi mahdollista rajoitetuissakin puitteissa. Nämä epäkohdat on asetettava erikoisen ja ankaran arvioinnin alaisiksi. Kirjoja ei riitä. Hylkytuoteprosentti on paljon korkeampi kuin mitä voidaan sallia. Huomattava osa kirjoista on liian kalliita. Lasten kirjallisuuden kustantaminen on kerrassaan riittämätöntä. Perin heikosti on vielä järjestetty nuorten kirjailijain tuotteiden julkaiseminen jne, mutta jos näiden, useasti luonteeltaan konjunktuuristen epäkohtien antaisimme sokuista itsemme, jos emme kykenisi niistä irtaantumaan, arvioidessamme sosialistisen neuvostolehdistön ja -kirjallisuuden kulkemaa taivalta, — niin se merkitsisi, ettemme osaa eroittaa perusasioita toisarvoisista, historiallista tilapäis-operatiivisesta.

Neuvostoliiton painettu sana kehittyy Leninin ohjeiden mukaisesti. Tämä on peruskriteeriona sitä arvioitaessa. Ja tätä perusasiaa eivät voi syrjäyttää erilliset epäkohdat. Neuvostokirjallisuutemme ja lehdistömme kasvaa määrällisesti sekä laadullisesti.

Asia- ja tekijähakemisto

Kommunisti 1933

Laatinut Aino Pesonen.

[1]) N:oon 16 ovat sivunumerot tulleet virheelliset (272—318, kun pitäisi olla 722—768). Sen vuoksi on tämän numeron kohdalle oikeat numerot merkitty sulkuihin kursiivilla.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко

„Kirja" № 234. Jätetty kirjapainoon 13/XII kirj. painettavaksi 26/XII—33
Леноргдит № 31724. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 x 88. Тираж 1860 экз. Заказ № 3621

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1933